

Carpații

Depósito legal: M. 8.137-1958.

Director Aron Cotrus † REVISTA DE CULTURA SI ACTIUNE ROMANEASCA IN EXIL

Redactor: Traian Popescu

A MURIT GENERALUL

Moartea Generalului Platon Chirnoaga nu mă îmbie la lungi cuvântări.

O sobrietate verbală ostășească, izvorită din demnitate, discreție, și eficacitate ni se impune, cred, la toți.

Căci el n'a fost om de cuvinte, de multe cuvinte.

A fost un om de cuvânt, de unul singur, cuvânt greu, hotărît, definitiv.

Un om de o credință, de una singură, și ea neclintită pururea.

Două imagini îmi vin în minte, când mă gândesc la generalul nostru.

Acea a unui om de o ne-mai întâlnită curățenie sufletească. Un suflet ingeresc. Cu un grăunte de sfințenie în el.

A doua este aceea a unui bătrân ostaș, a unui bătrân tunar care — ciudat destin — n'a fost niciodată demobilizat.

Au trecut peste el războaie; un război greu și sângeros, pe care l'a trăit din plin, a venit un altul «rece» și apoi încă un altul, cam echivoc, care se chiamă — curios! — «coexistență».

Descurajați, obosiți, oamenii s'au cam risipit pe la vetre, furați de griji, ispitiți de treburi personale.

El nu!

Tunarul lui Dumnezeu, cu suflet limpid ca un iezor din Carpați, a rămas acolo de veghe pe metereze.

Pe meterezele Neamului. Cu ochii țintiți spre un dușman ascuns, perfid și laș.

Acolo l'a găsit moartea. Dar nu ne-a părăsit înainte de a ne lăsa un dar: două cărți minunate de conștiințiozitate arzătoare de iubire de țară.

Când, după datină, ne rugăm pentru odihna sufletului lui, mă gândeam: odihnă, un suflet ca al lui, nu va putea avea, atât timp cât cenușa lui va zăcea în pământ strein.

Numai atunci când ea va fi mestecată cu țărâna românească din care a fost zămislit, acolo undeva, la poalele Carpaților Moldovenеști, sufletul Generalului pribeag își va găsi însfârșit, odihna.

Atunci, și numai atunci!

Dr. Ion CLAUDIAN

NU-L VOM UITA

N fața ineluctabilei hotărâri a Celui de Sus, suferințele noastre nu pot decât să se incline. Totuși, dacă destinul fiecăruia e scris în cartea vieții, înălțarea sau prăbușirea stau la îndemâna omului, ca o supremă prerogativă acordată lui de către forța vie și nevăzută ce ne-a dăruit gândirea, dragostea și mila. Ne sbatem în neputință atâta timp cât n'am descoperit calea ce duce la împlinirea interioară. Dar cei care-au găsit-o suportă loviturile vieții cu seninătate, demnitate și curaj.

Pe linia acestei împliniri interioare s'a înscris viața celui ce-a fost între noi generalul Platon Chirnoagă. Om puțin-țel la trup, dar mare în forța de caracter, dragoste de neam și înțelegere umană, a frânt în el orice veleitate de satisfacție personală pentru a se dăruia în întregime luptei naționale. Treizeci de ani a rămas neclintit, cu fața la dușman, deși în juru-l se prăbuseau voinți, inteligențe și speranțe... Astfel și-a înțeles menirea. În marea epopee a neamului, ca un plăieș pus de soartă la hotarul dintre două lumi. Să stee neclintit și mândru, aspru și gata de jertfă, acolo unde greul apasă; să ridice moralul și să inspire credință acolo unde sufletul se îndoește.

Croît din plămada oamenilor de elită, n'a preocupat-o clipă din viața lui de exilat-luptător atunci când a fost vorba să susțină și să impună cauza românească. Prin cărți, prin articole, prin prezența activă în viața lumii noastre de refugiați anti-comuniști, a fost fără întrerupere un exemplu și un îndemn. Sub acest aspect, numele lui se înscrie su litere de aur în drama acestui prelungit și nefericit exil. Iar cei ce vor duce mai departe lupta, până la victoria finală, vor fi mândri de a călca pe urmele celui ce și-a înțeles menirea. Menirea lui de om, de general și de Român, fără nicio reticență sau gând ascuns.

Dar ceea ce-l va defini în politica acestei epoci cruciale, crude, lipsită de perspective și plină de trădări, va fi totala sa integrare în sânul Mișcării Legionare. Apropiere deschisă, neprecupețită, conștiința de importanța ei națională și umană.

Atunci când lumea liberă ridica osanale marxismului victorios, iar comunismul adus de trupele sovietice căsăpea în Tară zeci de mii de legionari, generalul Platon Chir-

noagă s'a alăturat neînfricat celor ce neînfricați suportau martiriul.

Atunci când naționalismul românesc zăcea zdrobit, când a fi declarat naționalist însemna a fi pasibil de stălpul infamiei, generalul Platon Chirnoaga a ales calea naționalismului.

Atunci când legionarii erau mai batjocoriți și mai desconsiderați, generalul Platon Chirnoagă a luat în spate crucea Mișcării Legionare, în rând cu toții.

Atunci când haitele de profitori și de cameleoni politici împrescau cu toate adjectivele infamante biete forțe legionare, deabia regrupate sub conducerea dlui Horia Sima, generalul Platon Chirnoaga și-a înfipt destinul alături de aceste forțe și de seful lor.

Atitudine de om demn! Gest de român în sufletul căruia ciocotea dragostea de Tară și mândria de a fi prezent în înclăștarea ce va decide de viitorul neamului românesc, alături de cei oropsiți în clipă, dar veșnici în istorie.

În marea lui cinste sufletească, nu s'a apropiat de Le-giune atunci când circumstanțele politice deschideau porțile reușitei, ci în momentul în care nicio perspectivă imediată nu mai lumina lupta legionară. A venit în rândurile noastre când greul ne copleșea și răutatea lumii ne săngera inima. A venit lângă noi, modest dar aprig, să lupte, să suferă să moara sau să învinga pentru lumea nouă visată de Mișcarea Legionară.

Si a rămas, nesdruncinat, pe linia ce și-a trasat, ca un simbol al disciplinei și lealității. Pildă grăitoare pentru nestatornicia unora și lasitatea multora...

Pentru noi, cei ce l-am cunoscut și l-am apreciat forța de caracter, generalul Platon Chirnoagă va rămâne omul care a venit alături de Mișcare pentru că a crezut în adevărul ei. A simțit, peste timp și evenimente, doctrina unei mișcări svâcnită din neam și pentru neam, prin mijlocirea căreia înfrângerea de azi va putea deveni libertatea și justiția de mâine.

Nu vom uita că ne-a devenit prieten și camarad atunci când totul se prăbusea în juru-ne, când frați de-ai noștri renegau trecutul, când orizontul era numai scrum și negura...

Nu-l vom uita! Si-l vom simți în suflete de câte ori la "Apele morților" vom răspunde în cor:

—General Platon Chirnoaga!

Prezent!

Faust BRADESCU

In loc de necrolog

A murit în exil un general român. Ostaș al unei țări care cu trei decenii în urmă a încetat de a mai fi expresia a voinței naționale, ocupând deatunci, în virtutea unei inerții convenționale, doar o poziție nominală în catastrofii noilor orândurii mondiale, ticluit arbitrar de mai marii lumii, lui al unui neam, din strămoși răsfățat de amarul vicisitudinilor unui destin urzit de venetici, care după trei pătrare de veac de neatarnare a căzut din nou în bezna asupririi. Atât țara cât și neamul oșteanului plecat acum dintre noi își pierduseră, deopotrivă cu libertatea, orice posibilitate de afirmare a ființei lor în concertul statelor și ginților lumii.

Inregistrarea statului român de astăzi pe răbojul răbdător al "Națiunilor Unite", născute din compromis și până azi scăldate în compromisuri, nu consemnează o existență autentică; șefii lui, investiți cu atribuțiile conducerii de către inamicul secular și menținuți prin satrapie la putere, nu-l reprezintă. La 23 August 1944 țara ostașului intrat acum în lumea de apoi a fost anihilată ca entitate morală și juridică de sine stătătoare, stăpână pe destinul ei; iar neamul a fost silit să intre în letargie.

Nu însă în totalitatea lui! Martirii i-au asigurat și îi asigură, ca în trecut, continuitatea conștiinței; pe lângă ei și puținii bejenari ce n-au capitulat în fața ademenirilor. Puțini au fost aceia făcând parte din generația politică a deșțăraților, zvărlită între străini în urma ultimului război, care în dăruire necondiționată să fi păstrat, cu consecvență, ridicat, până la urmă, drapelul neatarnării. Iar dintre acei eguați în Occident în ultimii ani, câți au venit să lupte?

Oșteanul dus acum într-o lume mai dreaptă a știut că mai gravă decât înfrângerea și umilințele în fața loviturilor brutale și a constrângerilor rafinate ale tiraniei, este uita-

rea, de nimeni provocată, a legăturilor ancestrale este sacrificarea neamului pe rugul imbulbării. Neaplecă în fața amenințărilor, indiferent față de tentații, neînduplecat față de slăbiciuni, un ascet și un înțelept, o călăuză sigură în vremuri grele, până la ultima suflare. Cei cărora le-a fost, prin graul și ținuta lui, neobosit îndrumător, îi adresează cu respect un ultim salut.

Dan Cherasim

GENERALUL PLATON CHIRNOAGA

CUMA câteva săptămâni, la Stuttgart-Vaihingen în Germania Federală Generalul Platon Chirnoagă ne-a părăsit pentru totdeauna.

Despărțirile sunt triste, dar atunci când se produc prin intervenția morții, care deschide și închide poarta eternității lumii de dincolo, devin infinit de dureroase.

Ruperea bruscă a legăturilor afective dintre cel ce se duce și cel ce rămân, nu este ușor de suportat, mai ales când cel care ne părăsește a fost prețuit, respectat și iubit, ca Generalul Platon Chirnoagă.

Român de pură descendență Daco-Romană, avea rădăcinile ființei lui adânc înfipte în pământul Moldovei, aceea Moldova a plăeșilor lui Ștefan cel Mare, din care cobora, aceea Moldova care l-a hrănit cu trecutul ei de eroism și martiraj, imensa-i dragoste de Neam.

Ca și străbunii lui, s'a născut să fie războinic, și-a iubit glia și a învățat meșteșugul armelor, pentru a ști s'o apere la nevoie.

Trecutul de lupte și sacrificii pe care Moldova le-a făcut neconținut dealungul secolelor apărând credința și frontiera Europei, în împlinirea misiunii de grănicer pe care destinul i-o încredințase în estul continentului, îi erau cunoscute.

El știa că dela Răsărit nu vine "lumina", cum cântă comunistoizii, ci mizeria și teroarea marxisto-leninistă, călare pe tancurile sovietice.

Deaceia când în 1940 hoardele roșii au invadat pământul Basarabiei și al Bucovinei de Nord, trup din trupul Moldovei străbune, el fiind colonel comandant de regiment, și-a pregătit unitatea pentru lupta de eliberare a acestor teritorii, eliberare care s'a realizat în Iunie 1941, când ca Șef al Biroului de Operații al Armatei a III-a, a ajuns până la porțile Sevastopolului, la a cărui cucerire a participat din plin.

Înaintat General de Brigadă în 1943, a trebuit, datorită grelelor pierderi pe care unitățile lui le suferiseră pe frontul rusesc, să le conducă spre refacere, în Transilvania, unde l'a surprins trădarea din 23 August 1944 și consecințele ei desastroase pentru Tară.

Făcând prizonier de către trupele germane, Generalul Platon Chirnoaga credincios jurămintelor lui ostășești de ași apăra Patria și Neamul, s'a raliat Guvernului Român în Exil — la Viena — ocupând în cadrul lui postul de Ministru de Război, calitate în care a început la Döllersheim, organizarea unor divizii românești alcătuite din prizonierii Români și refugiați cu scopul de a continua războiul împotriva ocupantului sovietic, până la eliberarea Țării.

Evenimentele precipitându-se și căzând Ungaria, unitățile pregătite au primit botezul focului pe malurile Oderului, fiind ultimile care s'au predat englezilor, după ce Europa învinsă prin trădarea Occidentului, a fost obligată să inghenunche și să accepte martirajul.

Când trupele americane au ocupat localitatea Badgastein din Tirolul austriac, unde își avea sediul Guvernul Român în Exil, în ultima lună care a precedat capitularea Germaniei, toți membrii prezenți, între care și Generalul Chirnoagă, s'au prezentat autorităților americane de ocupație, care au dispus internarea lor în lagărul de prizonieri politici dela Glasenbach-Salzburg.

Judecat la Nuremberg împreună cu ceilalți membrii ai Guvernului Român în Exil, ca "criminali de război", au fost achitați cu toții, deoarece "— pasiunea condamnatelor — a judecătorilor, în cazul românilor, a trebuit să se incline și să recunoască dreptatea cauzei noastre, și că; ați apăra Neamul și pământul Țării nu este o crimă, ci o datorie sfântă.

Neliniștit de tragicul destin rezervat țării noastre sub cnutul sovietic, a transformat condeiul în spadă și a conținut în exil, ca ziarist, și scriitor, lupta de lămurire și apărare a drepturilor Neamului Românesc. Sute de articole, scrisori, proteste, memorii, întrevederi, etc., rămân mărturie a dărzenei cu care a apărut continuu dreptul poporului român de a trăi liber și stăpân pe destinul lui.

Două opere de transcendență importantă încoronază activitatea lui de scriitor:

- Istoria Politică și Militară a războiului României contra Rusiei Sovietice.
- Istoria Daciei și continuitatea Daco-Romană.

Prima, constituie un document unic pentru cercetătorii de mâine ai evenimentelor petrecute în Europa și România, între anii 1938-1944. Claritatea expunerii, perfectă cunoaștere a intrigilor culiselor politice europene și obiectivitatea criticii erorilor politice și militare comise, explică dezastrul României și al cruciadei anti-boșevice a Europei de atunci.

Cea de a doua, este o replică românească pretențiilor absurde ale revizionismului maghiar și urma să fie completată cu un al doilea volum — Transilvania și Unguri — pe care moartea lui neașteptată l'a lăsat neterminat.

Scrierile lui au trecut barierele de sârmă ghimpată și polițiste, care separă Tara outropită de lumea liberă și circula din mână în mână, ca un testament politic, dând speranțe și luminând generațiile tinere asupra luptei exilului românesc.

Fructele se vor culege în timp.

El nu s'a putut bucura în lumea pământească de ași vedea Tara din nou liberă, mândră și frumoasă ca Soarele Sfânt depe cer, dar o privește din așezările cerești, cu ochii lui cuprinzători de imensa dragoste ce i-o păstra și cu mulțumirea de a fi contribuit la acest viitor căci până în ultima lui clipă, a fost convins de victoria finală a binelui asupra răului, fiind exemplu de neclintită încredere în marele destin rezervat Neamului Românesc.

De o modestie creștină, generoasă, care evidenția mai mult calitățile excepționale cu care Dumnezeu îl înzestrase, devenea de o dăzzenie implacabilă când era vorba de a apăra dreptatea Neamului Românesc încălecat de bol șevici.

Pentru cei ce l-au cunoscut și apropiat, Generalul Platon Chirnoagă rămâne un Român dintr-o bucată, un patriot fără rezerve deținător al unui entuziasm mereu tânăr, când era vorba de luptă și dăruire pentru ai lui.

Numele lui va fi înscris cu litere de aur în Cartea Neamului.

Trsian POPESCU

Generalul la Madrid la inaugurarea expoziției internaționale de artizanat.

MOARTEA GENERALULUI CHIRNOAGA

IN PRESA EXILULUI

TARA SI EXILUL

A căzut ca un soldat pe front, lovit de o schișă sau de un glonț, Generalul Platon Chirnoagă. În plină vigoare, a fost secerat de moarte, pe când ieșea din casa unde locuia. Nimic nu prevedea o bruscă curmare a vieții. O sănătate robustă și o minte lucidă i-au fost aliații fideli ai întregii lui existențe.

Și cine știe dacă destinul n'a fost binevoitor cu el, rapindu-l fulgerător din mijlocul nostru. Vremea noastră trece nemiloasă peste cei bolnavi și debili. Decât o lungă luptă cu neștiința în cine știe ce cameră de spital, mai bine această trecere nesimțită spre cele eterne. Fără a supăra pe nimeni și fără a fi o povară nimănui.

Dealtminteri, o caracteristică generală a vieții lui. Întotdeauna a căutat să fie cât mai de folos altora și pentru sine să ceară cât mai puțin. În orice situație s'ar fi aflat, se acomoda cu ușurință, hotărât să înfrunte cu bărbăție adversitățile. Cu cât calm a suportat mizeriile lagărului din Glasenbach, Austria, unde îl asvârliseră Americanii în anii 1946-1947. Era împăcat cu soarta și nici perspectiva de a fi predat călărilor din țară nu-l turbura.

Această stoică atitudine nu l-a împiedicat să acționeze cu energie, așa cum îi ședea bine unui soldat. Incuraja pe ceilalți cu exemplul său de seninătate și nu scăpa niciun prilej ca să demonstreze autorităților aliate dreptatea cauzei noastre. Un memoriu întocmit de el a ajuns în mâinile Comandantului trupelor americane din Viena, Generalul Mark Clark, contribuind la clarificarea situației grupului românesc din lagăr. Contrar prevederilor pesimiste ale altora, Românii acuzați de a fi făcut parte din guvernul dela Viena au fost eliberați și și-au putut relua activitățile politice.

Primele mele întâlniri cu el n'au fost ușoare. După ce conștinsese să iasă din lagărul de prizonieri și să vină la Viena, adus de Iasinschi, a urmat o perioadă dificilă în relațiile dintre noi. A ținut mai întâiu să-mi explice că el nu e dezertor, că a căzut cu toată divizia la Solnok, încercuit de tancurile germane; că el a luptat până în ultima clipă fidel jurământului său de ostas. Regreta schimbarea de front, dar el, ca ofițer al Armatei Române, nu putea decât să execute ordinele primite. Partea politică nu era de competența lui.

Cât privește intrarea în guvernul dela Viena, în curs de formare, el o condiționa de evoluția evenimentelor din România și de sprijinul de care ne-am bucura din partea Germaniei. Însista asupra necesității de a se forma o armată națională, pentru a nu fi acuzați că am părăsit steagul țării, înrolându-ne într-o armată străină. De aceea, în tot timpul guvernului dela Viena, el a purtat cu mândrie uniformă de general român. Cu ea apărea pe stradă și cu ea se prezenta celor mai înalte autorități ale Reichului sau în fața ostașilor dela Dollersheim.

Dar pe cât de greu a fost la început să ne punem de acord asupra diverselor probleme, pe atât de ușor când s'a convins de justetea atitudinii noastre. În țară, sălbăticile comuniste nu mai lăsau niciun dubiu asupra intențiilor Moscovei de a schimba fizionomia politică, economică și socială a țării. Informațiile ce le primeam erau tot mai alarmante. Din acel moment, Generalul Chirnoagă s'a desprins de orice îndoieli și a intrat hotărât în acțiune alături de Mișcare.

Drumul nostru n'a fost ușor nici după formarea guvernului dela Viena. Câte decepții și câte amărăciuni! Ne isbeam nu numai de lipsurile inerente unei Germanii asediate din toate părțile, dar și de sabotajul instanțelor militare și administrative. Ordinele date de guvernul german nu se executau la esloanele inferioare decât cu incetinială și vădită rea voință. Pretutindeni ne isbeam de o ostilitate surdă. Entuziasmul nostru de a forma o armată națională era rău văzut, ca o încercare de a prelungi un război pierdut. Prizonierii cari se înscriaseră pentru armata națională nu erau eliberați imediat de Wehrmacht, ci se prelungia inutil șederea lor în lagăr, până ce mulți muriau, iar ceilalți ajungeau niște schelete la Dollersheim. Decăteori n'am făcut drumul cu Generalul Chirnoagă pela comandamentul lagărelor de prizonieri din Viena, pentru a obține transportarea unui nou convoi. Ne uitam cu milă la prizonierii cari se stingeau de foame și implorau ajutorul nostru. Și câte alte necazuri pe cari nu le pot așterne aici. Adeseori Generalul Chirnoagă nu mai putea suporta

indiferența cu care eram tratați și isbucnea în amarnice reproșuri împotriva acelor cari noi eram gata să ne sacrificăm în ultimul moment al unei bătălii, fără aorți de izbândă. Cum adică, se întreba el, chemi oameni lângă tine după ce din istoria războiului victorios nu a rămas decât o ruină și după ce aceștia își l-au angajamentul de a împărtași aceeași soartă, îi sabotezi? Pe cât puteam și pe cât eram informați atunci, încercam să-l explic ce se întâmplă în realitate, ce stare de spirit domnește îndărătul frontului și câte infiltrații inamice nu se găsesc în angrenajul Statului. Atunci se potolea, înțelegând lucruri cari înainte i se păreau absurde și anormale.

După război și după începerea noului exil, Generalul Chirnoagă a primit fel de fel de sugestii și oferte pentru a-l determina să se desprindă de mișcare și a se atașa altor grupări. Din partea Generalului Rădescu, din partea partidelor, din partea unor ofițeri superiori. Perspectivele erau ademenitoare. Un aranjament sigur și copios. Le-a respins pe toate, preferând sărăcia noastră. Numai cine știe cum a trăit la Paris, în ce lipsuri și greutăți, își dă seama de măreția acestui om. Atunci am descoperit o altă trăsătură a caracterului său de bronz: lealitatea. Căci putea foarte bine să spună, după ieșirea din lagărul dela Glasenbach: "Domnule Sima, colaborarea dela Viena e o fază din viața mea. Am suportat și consecințele ei în lagăr. De acum înțeleg să mă orientez singur". Cine putea să-i reproșeze ceva? Nu aparținerea mișcării și nu era legat de noi prin niciun legământ. Și totuși a gândit și s'a comportat altfel. "Guvernul dela Viena a fost expresia luptei de eliberare a țării. Și cum această luptă nu s'a terminat, membrii acestui guvern rămân solidar responsabili pentru destinele Neamului". Ce frumoasă lecție de patriotism și civism!

Nu s'a clintit depe poziție nici atunci când un vânt de anarhie bătea în rândurile Legiunii din exil. După inutile încercări de a explica celor desprinși eroarea lor, a oferit lumii un nou exemplu de lealitate, credință și dragoste. "Prietenii, cum zice proverbul, la nevoie se cunosc".

Și-a încoronat viața cu publicarea marelui lucrări "Istoria Politică și Militară a Războiului României contra Rusiei Sovietice". O lucrare pe care numai Generalul Chirnoagă putea să o scrie, pentru că numai el poseda competența ofițerului de front, care a servit la un final post de comandă în cursul războiului, cât și cunoștințele politice și istorice necesare ca să utilizeze izvoarele documentare apărute după război. Cu această lucrare, rămâne un Dumitrie Cantemir al epocii noastre.

Ar mai fi multe de spus despre acest moldovean care a imprimat pecetea personalității lui exilului. Nu s'a realizat nicio acțiune importantă fără ca Generalul Chirnoagă să nu fie prezent, susținându-o sau combatându-o în numele idealurilor naționale și creștine. Scrieri, articole, broșuri, manifeste și programe vor constitui un dosar prețios pentru viitorii istorici.

Generalul Chirnoagă e cu noi. Îl purtăm în sângele și sufletul nostru. Îl simțim palpităția sufletului său generos. În care s'au adunat par'că dorurile și aspirațiile a sutelor de mil de soldați căzuți în stepele Rusiei. Ca o statuie a vrierii românești se înalță peste capetele noastre, indicându-ne drumul onoarei și al gloriei:

Spre România Crucificată!

Horia SIMA

STINDARDUL

GENERAL PLATON CHIRNOAGA

Potrivit gradului și calității pe care a avut-o, aceea de cel mai înalt în grad ofițer al forțelor armate române care au luptat până în ultima zi alături de Germanii, se cuvenea ca Generalul Platon Chirnoagă să fie îngropat cu onoruri militare. Guvernul dela Bonn a refuzat însă acest lucru, interzicând până și participarea unei simple delegații de ofițeri pe care Regiunea a 5-a militară din Stuttgart intenționa s'o trimită la înmormântare. Au venit în schimb 3 gornști din fosta armata germană, oameni simpli dar fără

pată care au ținut locul celor absenți, salvând onoarea unei țări încăpută azi pe mâna unora care se întrec în renegări și în ploconiri.

Nu s'a auzit deci comanda "Perzentăți arma", dar din marginea genei de pădure ce străjuiește noul cimitir din Buchrein au răsunat semnale militare: "Ieșirea la câmp" și "Stingerea", ultimul semnal însemnând stingerea focurilor în taberele de odinioară...

Flacăra care pălpăie pe proaspătul mormânt al vrednicului ostaș nu se va stinge însă niciodată, ea luminând drumul generațiilor viitoare, drum care urmează a fi străbătut în onoare și în statornicie.

Mai presus de toate, om de onoare, statornic în credință și în abitudine a fost acest răzeș din Băhnașeni Tazlăului care-și lua bacalaureatul la Liceul Internat din Iași, liceu unde se intra prin sever concurs și de pe băncile căruii au ieșit atâtea elemente de valoare. Asemenea multor fii de răzeși, tânărul Chirnoagă a ales cariera armelor, devenind în 1913 elev al Școlii de Ofițeri de Artilerie, Geniu și Marină din București.

Sublocotenent la 15 iunie 1915 și repartizat Regimentului 17 Artilerie din Bacău, Platon Chirnoagă participă la războiul de reîntregire cu acest regiment. După campania dela Tisa și din Ungaria, Chirnoagă este căpitan și comandant de baterie.

Din 1923 și până în 1925 urmează cursurile Școlii Superioare de Război, obține brevetul de stat-major și este trimis la stagiul la un regiment de infanterie. Avansat maior în 1928, este repartizat ca ofițer de stat-major la Comandamentul Trupelor de Munte, fiind apoi mutat în MStM- Secția Operații. Lt. Colonel în 1935, Chirnoagă comandă un divizion în Regimentul 1 Artilerie-Grănicieri. Din 1936 și până în 1939, când este avansat Colonel, face serviciu la diverse comandamente.

După intrarea trupelor sovietice în Polonia, anume la 11 septembrie 1939, Colonelul Chirnoagă devine șeful Biroului de Operații al Armatei a 3-a, în această calitate rămânând și după intrarea noastră în război, pe timpul operațiilor ofensive din Crimeea primind însă comanda grupării de artilerie grea care acționează la Sevastopol și la Kerel. În sprijinul unităților noastre de vânători de munte, de infanterie și de cavalerie. Ca sub-șef de stat-major al Armatei a 3-a participă la toate operațiile din sectorul Don-Stalingrad.

În Ianuarie 1944 primește comanda brigăzii de artilerie a Diviziei a 4-a Infanterie, fiind avansat general de brigadă la 23 martie.

Inmormantarea Generalului

Cuvant ținut la mormântul generalului Platon Chirnoagă, cu ocazia înmormării rămășițelor sale pământești, la 29 Martie 1974.

DOMUNELE GENERAL

Ofițeri, sub-ofițeri, caporali și soldați...
Bărbați și femei...
Prietenii și cunoscuții...
Compatrioți și streini...
Camarazi de arme și de crez politic...
Mireni și clerici...

Cutremurați de înfloritoare veste care a răscolțit sufletele tuturor exilaților români, ne-am adunat astăzi aici, în jurul acestui mormânt proaspăt deschis, să vă aducem ultimul salut, ultimul omagiu, ca un semn de dragoste, de profund respect, dar mai ales de mare recunoștință pentru pilda vie de luptător permanent pecare ne-ați arătat-o nouă acelor, ce v'am simțit căldura sufletului și al cărei balsam ne va întări în vâltoarea valurilor, care de pretutindeni încearca să ne învaluiască.

Faceți astăzi calea întoarsă, cu ra-nița încărcată de toate darurile cele bogate, pe care sufletul le-a adunat în vremea-i perioadă petrecută pe pământ, și pașii liniștiți, cu fruntea sus, în pace și cu încredere, că n'ați trecut prin această viață ca prin vis.

Calea pe care mergeți astăzi, vă este larg deschisă, netedă, fără nici un fel

de opreliște, pentru că v'ați îndeplinit cu prisosință misiunea pe care Tatăl nostru cel din ceruri, Dumnezeu al duhurilor și al trupurilor, v'a încredințat-o pe pământ, și prisosința fructificării talentului, a furnizat sufletului mânia de lumină în care deapănarea va rămâne înfășurată.

Zi de zi, ceas de ceas și clipă de clipă, ați jertfit în permanență pentru neam și pentru biserica noastră stră-moșească.

Fiți încredințați domnule General, că mâine, în România descătușată de lanțurile robiei, țărănul va fi din nou stăpân pe gila-i lasată lui din moși strămoși, pentru a cărei păstrare s'au jertfit generațiile după generație. Muncitorul va călca cu pas de stăpân, și fiecare îns se va bucura din plin de razele soarelui sfintei libertăți.

Iar când cei ce vor veni după noi vor răscoli pagină cu pagină hronicul mult suferințelor noastre istorii, se vor opri îngroziți în fața capitolului înăscănat la 23 August 1944, capitolul însângerat și de tristă aducere aminte, capitolul instaurat și impus de către tancurile sovietice contra voinții și tradiției poporului român, după ce bietul soldat a fost desarmat de către înconștiența politică a responsabililor noștri constituționali, când cerul aspirațiilor noastre s'a întunecat și umbra morții s'a întins cu tot plumbul ei, din stepele

La 23 august 1944 Generalul Chirnoagă se afla în concediu, pleacă totuși cu mașina spre unitate, nu poate ajunge însă decât până la Comandamentul Armatei a 4-a, își dă seama de dezastru și pentru a nu cădea prizonier la Ruși, împreună cu alți 4 generali, formează un grup care reușește să se strecoare pe poteci de munte, ajungând în cele din urmă la București.

Reînființată, Divizia a 4-a este trimisă pe jos dela Calafat până pe frontul din Ungaria. Generalul Chirnoagă primește comanda acestei divizii care, în noaptea de 16 spre 17 octombrie, înlocuiește o divizie sovietică în capul de pod dela Szolnok. Atacată de forțe blindate germane, divizia este încercuită, rezistă timp de 3 zile și este în cele din urmă capturată.

Făcut prizonier, Generalul Chirnoagă cere imediat să se dea posibilitatea să formeze o divizie română care să continue lupta împotriva Sovieticilor.

La 7 noiembrie 1944 sosește la Viena unde la contact cu grupul românesc aflat acolo. Înființarea de unități române necesită alcătuirea în prealabil a unui guvern român liber, Generalul Chirnoagă intră în acest guvern la 10 decembrie 1944, în calitate de ministru de război și începe imediat organizarea unei divizii de voluntari români în tabăra dela Dollersheim. Dificultățile sunt mari, mai ales în ce privește încadrarea, dar totuși, la începutul lui martie 1945, primul regiment românesc este trimis pe frontul dela Oder, în apropiere de Stettin. Regimentul se remarcă dela primele acțiuni. Un al doilea regiment este de asemenea gata de plecare, în timp ce al treilea regiment este pe cale de formare în tabăra dela Kaufholz. Cadrele unității de artilerie sunt încă la diverse centre de instrucție, de asemenea și cadrele unităților neîndivizionate... La 8 mai 1945 Germania capitulează... Românii lau drumul prizonieratului, o parte la Englezi, iar alta la Americani. Generalul Chirnoagă este eliberat abia în aprilie 1947. A locuit un timp în zona franceză din Austria, a trecut apoi în Franța de unde, în 1968, a plecat la Stuttgart.

An de an și zi de zi, prin scris, prin cuvânt și prin prezența sa la toate manifestările românești, el a continuat lupta, cu neînfricată hotărâre, cu vigoarea celui mai proaspăt sublocotenent, fără să-și cruțe nici sănătatea și nici foarte modestele sale mijloace materiale, fiind permanent și luminos exemplu pentru cei mult mai tineri decât el.

Spunând că a fost soldat, că a trăit ca un soldat și că a murit ca un soldat, vrem să-l aducem un omagiu, cel mai frumos omagiu care i se poate aduce unui general.

I. V. E.

LEGILE FUNDAMENTALE ALE CUIBULUI

de Faust BRADESCU

PRELIMINARII

N societatea secolului 20, accentul oricărei organizații politice, ce vrea să învingă "imediat", cade pe număr, forță și răsvărire. Există dealtfel o logică a acestor termeni, deoarece prin număr se realizează forța, iar prin forță se poate întrevăde răsvăritrea capabilă să răstoarne un regim politic și să impună un altul. Deaceia, toate formațiile așa zise revoluționare nu urmăresc decât stabilirea unui proces ireversibil de dominare și înregistrare a maselor într-o unitate de

voință și acțiune.

Individul în sine nu are vreo însemnătate particulară, deși aceste formații revoluționare în proclamă "stăpân" al societății, al economiei, al politicii, etc. E însă o simplă recunoaștere de circumstanță, prin intermediul unei noțiuni colective: poporul sau masa. Totuși, omul se simte măgulit, iar formația politică ce-l imbie s'o urmeze nu mai are nicio responsabilitate precisă față de individul pe care-l înșeală. El poate trata cum vrea, deoarece se poate oricând ascunde în spatele noțiunii de popor și masă care decide, aprobă sau interzice. Individul, luat singur sau în grup restrâns, nu mai poate spune nimica. Oare nu face și el parte din această masă sau din acest popor care a DECIS? În astfel de condiții, cea mai neînsemnată abatere ar deveni trădare.

Întru atingerea scopului urmărit (răsturnarea unui regim și acaparea puterii) formațiunile revoluționare de stângă caută să desvolte în om forțele vitale elementare. Atât le interesează. Se face apel la instinctul de conservare pe care-l flutură ca o sperietoare, la ura contra tot ce nu-i

masă proletară, la forța brută a acestor mase, pentru a impune cu orice preț. Iar omul, din moment ce-i înglobat într-o astfel de formație, nu-și mai dă seama de despersonalizarea ce se produce în el, nici de calea fără înălțare ce i se impune.

Prins în ritmul sloganelor de revendicări materiale și egalitare, împins spre o ură neîmpăcată împotriva a tot ce nu-i "categoria" sau "masă" lui partidară, individul devine apt pentru a-și cere "drepturile" prin întrebuintarea forței. Adică, devine sensibil la orice chemare sau îndemn ce-i sgândărește instinctele și-l laudă puterea. Afugit, broșura, ziarul de partid, și în special "celula politică", devin centrele lui de informație, educație și acțiune. Nimic de zis. Toate organismele politice întrebuintează aceste mijloace sub o formă mai mult sau mai puțin vizibilă. Răul nu consistă în existența lor, ci în ceea ce pot exprima sau susține aceste mijloace; mai ales, în fondul de normă sau comportament ce le stau la temelie.

Dacă putem spune că societatea este ceea ce este omul, apoi, omul, la rândul său, este ceea ce-i formează educația primită. Să nu ne facem nicio iluzie! Societatea viitoare va fi bună sau rea, fericită sau nefericită, după cum va fi construită mentalitatea omului. Or, ceea ce constatăm în jurul nostru, din punct de vedere al acestei mentalități, nu ne permite să sperăm nici bună stare materială, nici înțelegere între oameni, nici armonie spirituală. Mai de grabă, neînțelegere, mizerie și decădere morală.

Epoca noastră, în loc să prepare calea spre o modificare profundă a defectelor omenești, ajută din contră la întărirea și înmulțirea lor. Sub pretextul "luptei de clasă" se propagă ura cea mai înverșunată. Sub semnul "libertății" se pregătește răsvăritrea permanentă și anarhia. Sub auspi-

MISIUNILE ROMANESTI IN EXIL

Și apoi Domnilor, aș vrea să vă mai spun o părere personală.

În istoria popoarelor, în epoci de mari pericole și de suferințe, Dumnezeu alege câțiva dintre ei — puțini la număr — dar cu suflete tari — pe cari într'un fel oarecare îi arată popoarelor respective. Rămâne ca popoarele să-i vadă și să-i urmeze ca conducători.

Eu cred că unul dintre aceștia este pentru noi, pentru biserica noastră părintele arhimandrit Braga. Eu cred că nu prin voința lui a ieșit din țară, și nici voința regimului de la București; ci a fost numai voia lui Dumnezeu ca să-l ajute să ajungă în America, folosind pentru aceasta căile omenești.

Și dovadă că așa este, este că atunci când alți preoți și arhierii trimiși din țară au rămas mai departe agenți ai regimului comunist, arh. Braga, îndată ce a ajuns în Occident și-a reluat independența, și a intrat cu toată puterea convingerii pe linia dreaptă a credinței noastre.

Generalul Chirnoaga la alegerea Episcopului Românilor Liberi.

Dacă acest congres îl va alege și-l va propune să i se încredințeze conducerea episcopiei noastre, vom avea un șef bisericesc care va putea să ne reprezinte cu toată autoritatea în mijlocul celorlalte biserici, și care va realiza reunificarea bisericii noastre.

De acela rog pe Domnul Președinte al acestui congres să propună votarea pentru arhimandritul Roman Braga. O unanimitate este necesară, pentru că numai astfel vom dovedi că suntem capabili să înțelegem gravitatea momentelor pe cari le trăim.

Marsul Basarabiei

Azi noapte la Prut, războiul a început
Românii trec dincolo Iară,
Să ia înapoi prin arme și scut,
Moșia pierdută astă vară.

Mergem în câmpia Basarabilor,
Plină de grâne, plină de dor,
Si'n Bucovina cu mănăstiri și brazi,
Mergem la luptă dragi camarazi!

Azi Prutul unește pe frații Români,
Și Nistrul al nostru e Iară,
Iar Bugu-l hotăr între noi și păgâni,
Din Tisa la Bug vrem hotare.

Mergem în câmpia Basarabilor,
Plină de grâne, plină de dor,
Si'n Bucovina cu mănăstiri și brazi,
Mergem la luptă dragi camarazi!

Trăscă Români și Patria sa
Ca'n vremuri de odinioară,
Nimic nu vom da, pe veci vom jura,
Credință în Neam și Țară.

Mergem în câmpia Basarabilor,
Plină de grâne, plină de dor,
Si'n Bucovina cu mănăstiri și brazi,
Mergem la luptă dragi camarazi!

Krim vor. Beim Zusammenbruch der Ostfront wird seine Division gegen die Deutsche Wehrmacht im Westen eingesetzt, gelangen aber bald in deutsche Gefangenschaft.

Als General Chirnoaga die Greuel der Verwüstung durch die Russen in seiner Heimat erfährt, meldet er sich zur Rumänischen Befreiungsarmee. Er wird Kriegsminister der Befreiungsregierung unter Horia Sima und Kommandant der Rumänischen Befreiungsarmee, die mit der Deutschen Wehrmacht an der Oder gegen die russische Armee kämpft.

1945 geriet er in Amerikanische Gefangenschaft. Dann lebt er im Exil in Paris und die letzten zwei Jahre in Stuttgart.

Platon Chirnoaga war nicht nur ein tapferer Offizier, sondern auch ein grosser Historiker. Seine Hauptwerke sind die "Politische u. Militärische Geschichte des Kriegs gegen die Sowjetunion" und ein Buch über Siebenbürgen.

Platon Chirnoaga war eine Persönlichkeit die von allen ohne politischen Unterschied in der rumänischen Emigration geachtet und hoch verehrt wurde.

Seine Liebe zu seinem Volk und Vaterland soll uns allen Vorbild und Ansporn bleiben.

KATH. PFARRAMT

St. Heinrich

7601 Durbach - Baden

Zum Tode von General Platon Chirnoaga.

Liebe Landsleute,
Trauernde Kameraden!
Wir stehen am Sarge eines der besten und edelsten Persönlichkeiten der rumänischen Emigration.

General Platon Chirnoaga ist am 24. März um 15.00 Uhr gestorben. Auf dem Weg vom Haus zum Taxi ist er umgefallen und war tot.

In den letzten Wochen war er ständing besorgt, er könnte die Aufgaben, die er noch für sein Volk und sein geliebtes Vaterland erfüllen wollte, nicht zu Ende führen. Diese Sorge um sein geliebtes Volk und Vaterland war sein Lebensinhalt bis zu seinem 79. Lebensjahr und mit dieser Sorge ist er hinübergegangen ins ewige Leben. Sohn eines Lehrers bei Molnesti in der südlichen Moldau am Fusse der Karpaten geboren, trug Platon Chirnoaga in sich alle Fähigkeiten und Gaben Gottes die diesen urwüchsigen Moldauern eigen sind tiefgläubiges Herz, einen überragenden Verstand und ein innige Gemüth.

Mit Begeisterung widmet sich Junge Platon der Militärlaufbahn und macht eine rapide glänzende Offizierskarriere, die ihn bis zum Professor der Kommission zur Förderung der Generale führt.

Im heiligen Krieg Rumäniens gegen die Sowjetunion kämpft Platon Chirnoaga vom ersten bis zum letzten Tag des Krieges in vorderster Front und stößt mit der 3. Armee bis auf die

MISIUNILE ROMANESTI IN EXIL ALE GENERALULUI PLATON CHIRNOAGA

Alegerea Episcopului Romanilor liberi pentru Paris si Europa Occidentala

La congresul eparhial de la 10-11 Noembrie 1973, pentru propunerea unui episcop la episcopia ortodoxă română din Europa Occidentală

Generalul PLATON CHIRNOAGA

A făcut următorul apel:

Suntem adunați în acest congres eparhial, în scopul de a găsi între refugiați acea personalitate care să îndeplinească condițiile de demnitate și moralitate publică și bisericească, cerute unui episcop, și pe care s'o propunem autorităților superioare bisericești ca să i se încredințeze conducerea eparhiei noastre ortodoxe din Europa Occidentală.

Misiune grea și delicată, cerând de la noi nu numai obiectivitate, dar și o lucidă prevedere a viitorului nostru ca refugiați, adică a acțiunilor pe cari va trebui să le îndeplinim, în raport cu evoluția evenimentelor din politica externă mondială.

Vreau să atrag atenția Domnilor-Voastră, asupra unui probabil conflict armat în emisfera de est a pământului, și care va avea repercusiuni adânci în Occident. Cea ce presupunem aici, poate să reprezinte numai prima fază a acelui uriaș conflict, pentru că mai departe, desfășurarea evenimentelor poate lua forme diferite.

În ori ce caz, noi trebuie să fim pregătiți, ca prin organizarea noastră, să facem față cât vom putea mai bine acelor situații excepționale de grave.

Organizarea noastră se poate defini pe două planuri: politic și bisericesc. Și pe un plan și pe celălalt trebuie să ne străduim să alegem pe cei mai buni dintre noi ca să ne conducă.

Dacă pe plan politic o soluție de unitate este astăzi mai aproape de domeniul utopiei de cât de acela al realizării posibile, nu același lucru se poate spune despre găsirea unei soluții în cadrul bisericii. Aici soluția este la îndemână noastră, a celor prezenți la acest congres.

Avem în fata noastră două candidaturi: Arhimandritul Roman Braga și preotul V. Boldeanu.

Nu vreau face aici un studiu comparativ între ei. Voi expune însă Domnilor-Voastră părerea unui român refugiat din țară și sosit de circa șase luni; deci un om care nu cunoaște nimic — sau prea puțin — din frământările

noastre, din supărările noastre, din tot ceea ce am făcut bine sau am greșit. Este vorba de profesorul Nicolae Crudu, orb în urma tratamentului brutal la care a fost supus în închisori, venit cu soția și stabilit în Elveția. Sunt în această adunare domni cari îl cunosc. Brutalitatea pe care le-a îndurat i-au luat vederea, dar judecata i-a rămas limpede și fraza concisă. Între alte chestiuni discutate împreună, a fost și aceea a bisericii noastre și a necesității de a alege un episcop de o valoare deosebită.

Referitor la părintele arhimandrit Braga mi-a spus: "îl cunosc; este o puternică personalitate bisericească; este un trăitor al credinței și un om fără pată."

Asta era și condiția care se cerea — în afară de altele canonice — acelor propuși a primi demnitatea de episcop, în vechiul regat. Să fie oameni fără pată în viața lor publică și bisericească. Această condiție trebuie s'o respectăm și aici.

Dar pe lângă aceasta, trebuie să ne mai gândim la unitatea bisericii noastre în Europa Occidentală. Știm cu toții că biserica noastră ortodoxă din Germania nu este supusă episcopiei al cărei sediu este la Paris. Și această nesupunere se datorește faptului că fostul episcop nu era demn de înalta funcție care i se încredințase. Unii dintre cei cari l-au cunoscut, au refuzat să-l recunoască ca atare, și atunci s'au îndreptat spre alte autorități superioare bisericești. Și s'a dovedit că aceștia au avut dreptate. Episcopul Teofil s'a supus regimului comunist de la București, dovedind astfel nu numai lipsă de caracter, dar și lipsă de tărie în credința lui religioasă.

Putem acum să realizăm unirea bisericii în cadrul episcopiei noastre, dacă cel ales va fi o remarcabilă personalitate, cu un trecut fără pată, și cu o autoritate morală de nediscutat. Părintele arhimandrit Braga, nu numai că îndeplinește aceste două condiții, dar în plus face parte dintre acei preoți martiri, cari au suferit în închisori pentru credința lor. Ce omagiu mai bine meritat putem să le aducem acestora, de cât alegând pe unul dintre ei ca să ne fie conducător al episcopiei noastre?

(Urmează în pag. 7.)

cile materialismului și ateismului se scoate ființa umană din făgașul evoluției sale naturale. Orice s'ar spune, frământarea brută, neliniștea și imoralitatea la care s'a ajuns, nu sunt rezultatele unei evoluții. Sunt tristește conștiințe ale unei condiționări psiho-politice, care n'a urmărit decât să accentueze tendințe deformate și să multiplice izvoare de neînțelegere.

Individul, mănât vertiginos pe drumul promisiunilor extreme și lipsit de sprijinul virtuților etico-morale care s'au strunească, a devenit o victimă ce se prăbușește pe zi ce trece sub presiunea impulsurilor destrăbătoare. Călăuzit din umbră de cei ce urmăresc, NU ridicarea lui morală și crearea unei societăți de înțelegere reciprocă și respect, CI descompunerea lui sufletească pentru a fi mai ușor manevrat, omul își joacă viitorul pe muchea de cuțit a propriei inconștiențe.

În haosul socio-politic ce-l înconjoară, insul devine pradă ideologiilor nefaste, a sistemelor bazate pe materialism și indiferență spirituală. Existența-i se determină între "puținul" ce-l are și "multul" pe care-l dorește sau crede că-l merită. Nemulțumirea și invidia îl copleșesc. Orbit de interese, egoism și dor de răzbunare, calcă în picioare tot ce-i mai nobil și îl curăță în el: conștiință, demnitate, onoare, morală, eroism.

O societate sau o organizație politică ce nu respectă aceste atribute, sunt decadente, iar formele lor de exprimare, de-a dreptul anti-umane. În realitate, numai societățile în care atributele nobile ale omului au fost respectate, încurajate, înscăunute, au realizat armonia socială și înălțarea individului.

În epoca pe care o trăim, omul se pierde și se pervertește deoarece *aceste virtuți îi sunt negate*. Luate în derădere, eliminate din procesul de educație al individului, pe motiv că-l împiedică "creativitatea" și "elanul revoluționar", nu sunt amintite decât sub o formă batjocoritoare. Or, dacă OMUL, celula-bază de gândire și de creație a societății, elimină din constituția lui intimă singurele elemente ce-l înobilează și-l calicică, SOCIETATEA, ce-ar putea lua naștere prin intermediul acestui om, nu va fi decât imaginea goală de virtuți a acestuia. N'ar putea răsfărca nici libertate, nici justiție, nici armonie.

Miscarea Legionară pornește dela criteriul contrariu: OMUL SFINTESTE LOCUL. În trăirea lui intimă, în capacitatea lui de înțelegere, în adoptarea unei noi viziuni a lumii, bazată pe înălțarea virtuților cardinale, stă întreaga problemă a societății viitoare. Libertatea, justiția socială, respectul omului, etc., nu se realizează prin răsturnarea oarbă a unei stări de fapt. O revoluție, oricât de radicală ar fi ea, nu transformă mentalitatea curentă. Distrugerea unei injustiții, nu elimină spiritul de injustiție. Iar, o redistribuire violentă a bunurilor nu frânge tendința spre egoism și acaparare de bunuri.

Pentru că societatea să se poată bucura de o nouă orânduială, binefăcătoare pentru cât mai mulți, e nevoie ca o modificare morală temeinică să aibă loc în sufletul și mințile omului. Or, această modificare nu se poate realiza decât printr-o educație permanentă, susținută. Deaceia, Miscarea Legionară a înscris în doctrina ei, transformarea omului într'un om nou, prin revenirea conștiinței și voinței la acestuia la virtuțile și atributele ce-i sunt negate în organizațiile marxiste. Un om pătruns de importanța umană și socială a acestor atribute — fie el capitalist, patron, lucrător sau țaran — nu mai poate avea mentalitatea obișnuită a clasei din care face parte. O înțelegere și un respect reciproc iau naștere, ducând societatea spre liniște și armonie. Abuzurile devin anomalii, disprețuite și respinse de toată lumea.

Cele 6 legi fundamentale ale cuibului, de care e vorba în lucrarea de față, constituiesc elementele de temelie ale acestui proces de reconstruire spirituală a inelului. Puse ca bază la organizarea și trăirea cuibului, ele modifică pe indelește structura intimă a omului, ducându-l spre o viziune cu totul nouă a vieții în societate și a raporturilor dintre indivizi.

LEGILE CUIBULUI

Cuibul nu este un organism politic oarecare, supus unui statut civil care să reglementeze constituirea lui materială și ierarhia membrilor. Cuibul n'are niciun statut; nu are nevoie de așa ceva. Misiunea sa fiind cu totul diferită, el se supune unor norme de alt gen, norme ce-l pun la adăpost de neînțelegerile care domnesc în alte părți și reduce la minimum aventurile politice inerente naturii umane.

Bineînțeles, cuibul face politică după directivele și preceptele Mișcării, dar misiunea sa specifică nu-i politică, cum fi cazul în alte grupări. Misiunea sa principală e să transforme spiritul printr-o educație specifică, aplicată progresiv tuturor membrilor aderenti. Astfel, interesul cuibului se concentrează asupra lucrurilor spirituale și educative, rezervându-și acțiunea politică pentru momentul cuvenit. Cuibul nu este condus de paragrafele vreunui text, care

ar face din el o simplă filială numerică, mai mult sau mai puțin importantă, dar fără nicio personalitate proprie. El este înainte de toate, o *entitate spirituală*. În acest sens, e supus anumitor reguli particulare, extrem de rigide, numite "LEGI" și care sunt în număr de "șase".

Aceste legi pot fi descoperite, enunțate separat, în alte doctrine, dar niciodată împreună și nici exprimate cu sensul profund ce le acordă Mișcarea. Căci, toată importanța lor consistă în rolul ce le este rezervat; un rol educativ, moral, transcendental, fără care n'ar fi vorba decât de o înșiruire de formule elegante, extrem de frumoase, dar inutile. Sensul lor, căruia niciun legionar nu se poate sustrage, este tocmai caracterul obligatoriu al aplicării lor permanente în activitățile cuibului, în raporturile acestuia cu exteriorul și în viața legionarilor pe scurt.

Acest caracter obligatoriu recade atât asupra membrilor cât și asupra șefului de cuib. Acesta conduce unitatea de bază cum crede el, dar conform anumitor legi specifice de acțiune și direcție: legile educative ale cuibului. Astfel, atitudinea arbitrară nu se poate manifesta decât în mod Occidental și n'ar putea niciodată să se stabilească definitiv. Pentru șeful de cuib, acțiunea și educația se îmbină fără încetare, legile educative ale cuibului având însă totdeauna prioritate asupra celor ale acțiunii. Adică, nicio acțiune, nicio atitudine a șefului de cuib nu se poate impune dacă se găsesc în contradicție cu legile cuibului. Această armonizare este o garanție în plus contra erorilor umane, totdeauna posibile.

Cele șase legi ale cuibului formează baza morală a existenței sale. Fiecare membru și fiecare legionar trebuie să fie pătruns până la saturație de valoarea lor. Omul, înainte de a gândi posibilitatea unei evoluții spirituale, trebuie să asimileze textul și spiritul acestor legi; și mai ales, să le pună în aplicare. Individul care n'a pus niciodată piciorul într'un cuib, cel care — din principiu — urmează regulile egoismului și ale interesului personal, sau cel care, prins în formatele de extremă stângă urâte tot ce l-ar putea reaminti vreo formă de "reațiune", se vor declara dela început contra acestui gen de activitate. Pentru ei, nu există nimic mai rău pe lume decât principiile morale și etice ridicate la rang de linie de conduită.

Miscarea Legionară înscriindu-se tocmai pe această linie de conduită, punând la baza cuibului legi capabile să modifice traiectoria individuală a membrilor săi, se expunea conștient soartei ce-o urmărește mereu, din clipa întemeierii. Lupta fără milă ce continuă pe toate latitudinile contra Legiunei, își are izvorul în aceste șase legi concise, care, în expunerea lor literară, pot părea fragile, dar care, în realitate, au forța irezistibilă a credinței care răstoarnă munții. Dușmanii Legiunei își dau prea bine seama că, fără această bază, celelalte principii ar deveni iluzorii și inofensive. Omul se pleacă cu ușurință când nimic superior și mareț nu-l umple sufletul și spiritul.

A trebuit să apară această doctrină legionară, ce leagă omul de niște principii care îl înalță și-l dau conștiința acestei înălțări, pentru că *domnia absolută a materiei să fie adâncinată*. Aceste principii nu sunt o descoperire a lui Corneliu Codreanu. Ele există de totdeauna și Biserica le consideră eficace și necesare. Dar, marele merit al Căpitănelui este de a le fi transformat în norme absolute și de a le fi pus în inima problemei umane. Dealtfel, Căpitănelul le-a afirmat în fraza celebră: "O lume nouă, cu oameni cu păcate vechi, nu se poate concepe".

Pentru că această lume nouă să poată exista într-o zi, trebuia să se procedeze, înainte de toate, la *purificarea indivizilor*, la înlocuirea progresivă a vechilor obiceiuri, deci, la o retopire spirituală a celor ce erau mai apropiați și mai capabili de a se supune unui astfel de efort: membrii cuibului.

Cele șase legi fundamentale au în permanență ca rol să întreprindă această purificare și să deschidă calea transformării interioare. Însă, câte dificultăți în perspectivă! Câte eforturi, câte prăbursi, reînțoarceri, recăderi, până ce individul angajat în această *cale nouă* să ajungă să simtă aceste legi în el, ca o a doua natură!

Iată deci, cele șase legi fundamentale ale cuibului:

1. LEGEA DISCIPLINEI.

"Fii disciplinat, legionar, căci numai așa vei învinge. Urmează-ți șeful și la bine și la greu."

Enunțarea acestei prime legi se referă la evoluția dezordonată a mentalității moderne, împinsă către o libertate exagerată, care duce la dizolvarea moravurilor și la anarhie. Nimeni nu mai consideră *ascultarea* ca un izvor de educație și progres. Fiecare se crede stăpân pe sine, vrea să impună libertatea sa celorlalți, fără a mai gândi că această atitudine poate dauna tuturor.

(Urmează în pag. 9.)

2. LEGEA MUNCHI.

"Muncește, muncește în fiecare zi. Muncește cu drag. Răspîta muncii să-ți fie nu câștigul, ci mulțumirea că ai pus o cărămidă la înălțarea Legiunii și la înflorirea României."

Această lege nu-i un proiect de revendicări muncitorești pus la dispoziția muncitorilor legionari. Este deasemenea un simplu principiu care, deși valabil înainte de toate în cadrul restrâns cuibului, răstoarnă temelile întregii mentalități clasice. Să nu uităm că legionarul care trebuie să-și aplice această lege, este în același timp cetățeanul care, în viața de toate zilele, exercită o funcțiune în care va fi influențat de regulile legionare.

A munci este groaza lumii întregi: pentru unii, din cauza faptului în sine, pentru alții, din cauza beneficiilor pe care le speră; în sfârșit, pentru o a treia categorie, din cauza greutăților ce întâmpină în a găsi de lucru.

Epoca noastră a dat naștere la o categorie nouă: cei ce nu vor să lucreze în niciun fel, bazându-se pe inimi înlegătoare și bunevoindii compensatoare. Indivizi care caută ușurința, combinate, au existat totdeauna, dar epoca noastră a făcut din ei o adevărată categorie socială. Ceea ce-i mai trist e că această plagă domină rândurile tinerimii, dând naștere la sub-productele de "bitnici", "hippy" și alte specii, oameni fără cultură fără morală, fără scrupule și fără ideal. Rămășițe sociale, din ce în ce mai numeroase și mai îndrăgite, acestea formează păturile obscure unde se alimentează în "oameni" toate organizațiile revoluționare care n'au niciun respect pentru adevărul om și unde găsesc o plebe violentă și gata la orice.

Se constată o evoluție negativă în concepția generală a muncii; dealtfel, consecințele sunt simțite de mult timp: delăsare progresivă, lipsă de interes profesional, recurs la căi dubioase, pretenție de câștig ușor și rapid...

Această a doua lege a cuibului impune o altă atitudine. Ea vrea să transforme individul într'un *erou conștient* al muncii. Vrea să-l smulgă din dominarea ușurinței și a disprețului față de muncă și de muncitori. Impune, totuși, fără cea mai neînsemnată urmă de autoritarism și plasată într'un context spiritual în mod hotărâtor ostii mentalității curente, această lege părea dela început destinată nereușitei.

Nimic nu s'a întâmplat! Adoptând cu curaj opusul tendinței generale, Corneliu Codreanu se adresa unei alte fațete a spiritului omenesc. El n'a venit cu promisiuni nădrăvane, capabile să umfle speranțele nesățiate și absurde ale individului. El n'a făcut nici măcar aluzie directă la decadența vizibilă ce bântuia în acest domeniu. La ce bun? Faptele erau și sunt mereu prezente. Era nevoie numai de ceva care să sublinieze contrastul și să îndemne în același timp omul să se îndrepte.

Contrastul este dat printr-o serie de insistențe: "Muncește în fiecare zi. Muncește cu drag...". Adică, fă, ceea ce alții nu fac, pentru că ai pierdut sensul profund al acestei ceea ce faci alții; este spiritul metodic în acțiunea ce duci și voința de a învinge.

"Muncește cu drag" înseamnă a-ți de seama de importanța muncii: este dorința de a face bine ceea ce faci, este voința de a cunoaște perfect meseria, este mândria de a lua parte la o operă ce interesează întreaga națiune.

Stimulentul de ordin spiritual apare cu noțiunea prin care satisfacția sufletească trebuie să depășească ambicia "câștigului", pentru a atinge sfera în care se desărușă eforturile Legiunei și aspirațiile națiunii. Nu-i vorba că individul să renunțe la interesul său personal, care, în sectorul economic mai ales, constituie cel mai excelent îndemn de progres. E vorba de a face omul să înțeleagă că, alături de interesul său particular, mai există un altul, de ordin general, și că munca pe care o depune nu trebuie să urmărească totdeauna câștigul exagerat cu orice preț. Se caută a se convinge individul că o anumită doză de desincantă este uneori indispensabilă pentru binele colectiv și pentru binele său propriu.

A-ți să renunși la ceva, a-ți să contribuie cu ceva când necesitatea generală o cere, constituie gesturi mai mult decât necesare pentru sănătatea și armonia socială. Cuibul legionar, prin legile și prin educația pe care o asigură, impune membrilor săi aceste gesturi, modificând-le mentalitatea egoistă ce compromite existența societății.

(Urmează pag. 10.)

de Demetrius LEONTIES

N timp ce urmam cursul superior al liceului din Campulung/Bucovina (Septembrie 1933 - Ianuarie 1937) conduceam un cercaciun literar, in care revista cernăuțeană ICONARIU juca un rol de frunte. Printre poetii Iconariilor se remarcă omul Vasile Posteuță și Mircea Strelinul. Noi, adolescenții în poezie, eram în căutare de idei și forme proprii, însă nu aveam intenția să inventăm pentru prima dată poezia, ci să luăm în laboratorul nostru poetic ceea ce ne-a lăsatescu, Coșbuc, Goga și ICONARIU. Din Iconariu, deci, pe Posteuță încă depe băncile

Există anumite afinități sufletești între cei îndrăgostiți de puterea de vibrație a cuvântului. De aceea când l-am întâlnit pentru prima oară pe Postescu în carne și oase, am căutat să mă apropiu de el cu smerenia unui discipol. Era la începutul lui Iunie 1936, în gara Capul Satului, la intrarea dinspre Est în Câmpulungul Bucovinei. Frăția de cruce din Câmpulung, din care făceam parte și eu, a făcut front pe peronul garii, pentru întâmpinarea lui Corneliu Codreanu, ce venia să vadă cum progresa casa legionară depe Rarău. Printre camarazii ce s'au coborât din tren împreună cu Capitanul, am observat imediat figura de haiduc a lui Postescu. L-am recunoscut după costumul național și după fața inteligentă și mistică, căci așa îl cunoșteam din fotografiile congreselor studentesti. La congresele studentesti dela Craiova și Târgu Mureș Postescu mășlăuia în frunte, în costum național, cu făclia într-o mână și cu carabina în cealaltă. Cuvântul drept și mareț și arma de rezistență l-au fost coordonatele sufletești până la moarte.

Am urcat la tabără și am petrecut câteva zile împreună, în acea atmosferă curată, de fapte mărinimoase și de viaș, pe linia de vărfuri ale naturii și ale Neamului. După munca istovitoare de peste zi și momentele de îndoctrinare din amurg, în jurul Căpitanului, rămăneam până la miezul nopții înstelate cu Posteuță, care recita ceva și-l dădea mai ales cu fluierul, peregrinând toată gama de trăire artistică a poporului român. Arit de jale, doine rupte din suferințe milenare, se alternau cu cântece voinicești de panduri și haiduci. În adolescența mea dornică de comuniune cu Neamul creștea aripile de dăruire pentru un viitor de mai bine și de glorie. Stăteam alături de Posteuță, vrăjitorul legionar din Stănești Bucovinei, fiu de țăran ca mine, pui dela țalpa țării, odrasla de oameni necăjiți și obișduiți. Si simțeam atunci că n'am pornit degeaba din fragedă vârstă să le ajut țăranilor să lasă dela marginea existenței umane în centrul de omenie și dreptate. Aveam clarviziunea că ceace face Posteuță, împreună cu noi toți, este REVOLUTIA profunda a Neamului, și acest gând nu m'a mai parăsit niciodată. Dacă numai aceste momente mi le-ar fi dăruit Posteuță în viață, el ar fi rămas pentru mine un nemuritor.

În toamnă am luat președinția societății literare Mihai Eminescu de pe lângă liceul "Dragoș Voda". De data aceasta Posteuță a ajuns și pentru ceilalți elevi un poet cunoscut. Prin Noiembrie am dat la tipar revista LA RĂSCRUCE, în care pe lângă articolele scrise de doi profesori legionari dela liceul nostru (Alexandru Bogza și Roșca), câteva articole scrise de colegi, se afla pe lângă poeziile noastre și una de Posteuță. Când m'am dus să ridic revista dela tipografie, am aflat că a fost ridicată cu câteva ore înainte de poliție. Așa se petreceau lucrurile în democrația lui Carol al II-lea! La mijlocul lui Ianuarie 1937, după înmormântarea lui Moța și Marin dela București, am fost exmatriculat din liceu împreună cu alți 3 colegi. Cu chiu cu vai am reușit să mă înscriu în particular la liceul din Storojinești și să mă prezint în termen la bacalaureat, ce s'a ținut la liceul Ortodox din Cernăuți. Încă nu intrasem la examenul oral, când Posteuță și Mihai Popovici au venit și ne-au recrutat încă depe coridor la societățile academice bucovinene, ce aveau o tradiție națională și culturală de toată frumusețea. Mihai Popovici era pe atunci șeful centrului studentesc din Cernăuți și în același timp și președintele societății academice DACIA și Posteuță pare că era la ARBOROASA. Deși mă simțeam atras de Posteuță, m'am înscris la DACIA, deoarece sora mea mai mare Aglaia fusese cu ani înainte vice-președinta acestei societăți glorioase. După bacalaureat Mihai Popovici a stat din nou de vorba cu mine și m'a rugat să tin la inaugurarea prelegerilor în

toamnă discursul din partea „fueșilor”, adică a novicilor. Termenul a fost preluat dela societățile academice germane. În toamnă am ținut această cuvântare la hotelul cel mai luxos din Cernăuți (Astoria). Am vorbit de așa natură, ca scurtă vreme după terminarea festivităților câțiva zeși ai studenților au fost invitați la poliție. Pe mine nu m-au găsit, deoarece nu aveam pe atunci domiciliu stabil la Cernăuți. Posteucă a stat la masă în apropiere de mine și mi-a dat mereu curaj prin gesturi. Devenisem și eu student. Cum Posteucă își terminase studiile, nu l-am mai întâlnit nici la Universitate, nici la ședințele centrului studentesc legionar, ce aveau loc în Casa Germană de pe strada Flon Jor, cel mai încăpător local din Cernăuți. L-am văzut odată din întâmplare zburând pe o motocicletă în direcția Hotin, unde primise misiunea să organizeze județul dela capatul de Nord al țării și să-l întoarcă cu fața spre România. Într-o bună zi mă plimbam cu Gheorghe Macrin, șeful corpului Moța-Marin din Bucovina, prin apropiere de grădina publică din fața spitalului central. Deodată apare Posteucă pe motocicletă, iarăși cu direcția Hotin. Ne-a povestit pe scurt, dar plin de fericire, ca satele ucrainizate încep să se trezească la conștiința națională românească prin cuvântul Căpitanului. După proclamarea constituției diabolice din Februarie 1938 m'am găsit împreună cu Posteucă și Ion Biceaga, alt fost fruntaș al studenților, prin apropiere de Universitate. Am discutat situația nouă. Posteucă susținea că prin această manoperă regele și-a dat singur lovitura de grație, deoarece poporul român, individualist și setos de libertate, va scutura această cămașă de forță. Poporul, săracul, n'a scuturat-o nici pe asta, nici pe cele ce au urmat, iar fiii săi cei mai buni au fost împușcați în piețe publice și pe margini de sosele și păduri. Eu, care îmi făcusem deja ucenicia de luptă subterană în frățiile de cruce, eram de părere că a sosit momentul să intrăm din nou sub pământ și să continuăm lupta din pivniți și din codrii. Din păcate am avut dreptate, iar Posteucă s'a asociat la ideea aceasta, când la Constanța a pus mâna pe armă (deși în calitate de concentrat) și a dat lovitura de grație regelui așașin.

Din primavara lui 1938 nu l-am mai văzut până în vara lui 1941 la Rostock, în Germania de Nord, pe litoralul mării, unde m'a găsit deja muncind la șantierele navale. Împreună cu vreo 200 de alți legionari am fost transportați la 19 Decembrie 1942 în lagarul de concentrare din Buchenwald, lângă Weimar, orașul de reședință a lui Goethe, să ducem 20 de luni de viață de Faust încarcerat. Germania naționalistă ne-a strâns cu toată dragostea de care era capabilă la pieptul ei generos, alături de comunisti, de homosexuali și de alți criminali de rând. În 1943 au sosit și ceilalți legionari dela Rostock, ba chiar și dela Paris, în total peste 200. În fața acestel mișeli Postecucă a avut o criză sufletească grea. Dar credința în Dumnezeu, dragostea de Legiune și de Neam și trecutul de luptă ce obliga, l-au legat rânile și l-au redat echilibrul sufleteș. Camarazii l-au iubit și l-au ajutat la nevoile. Poezia, vioara și fluerul lui Postecucă au început din nou să ne mângâie sibiștrii forțată și nostalgia de patrie și de luptă.

Dupa ziua apocaliptică de 23 August, când poporul român a fost aruncat de o ceată de inconștienți în tenebrele istoriei, și când Aliații au bombardat lagărul de concentrare din Buchenwald, omorînd câteva sute sau mii de aliați ai lor și 5 camarazi de ai noștri, am fost eliberați din lagăr, că să eliberăm la rândul nostru România. Acum, când Antonescu nu se mai putea ajuta nici pe sine însuși, eram buni și noi legionarii! Noi am intrat într-o luptă fără de speranțe, din datorie de creștini și legionari, căci aceasta a fost misiunea noastră începînd cu Pădurea Dobrina (1919). Poatecă a luptat și ei în diferite misiuni importante pe front. După capitularea Germaniei, în 1947, l-am întîlnit din nou la constituirea Asociației Românilor din Germania de Sud în Freising, unde printr-o cuvîntare scurtă și pasionată a contribuit în mare măsură la constituirea aceluia comitet de sub conducerea regretatului istoric Dr. Constantin Sassu, care a avut un rol covârșitor în organizarea ulterioară a exilului românesc.

Ultima dată m'am întâlnit cu Postescu în München, de față fiind și di Dumitru Amzăr. Am constatat că nu se înțelegeau în judecarea situației. Spre deosebire de Amzăr, Postescu pleda pentru continuarea luptei în serviciul Legiunii. Apoi a plecat spre Franța și de acolo spre Canada. Contactele personale dintre noi s'au rupt. El a intrat din nou într-o eriză sufletească, din care a eșit mai târziu cu barbărie. Sufletul său delicat se încovoia câteodată sub

EMISIUNILE DE VIGNETE POSTALE ALE ROMANILOR LIBERI

**CENTENARUL TIMBRELOR PRINCIPATELOR
UNITE MOLDOVA SI MUNTENIA**

Unirea Principatelor Române-Moldova și Muntenia se realizase la 24 Ianuarie 1859, însă primele emisiuni de timbre poștale ale noului Stat, nu s'au efectuat decât trei ani mai târziu, fiind puse în vânzare la 26 Mai 1862 în Muntenia și la 1 Iulie 1862 în Moldova, așa cum relatează cu documentele oficiale existente în Arhivele Statului din București, admirabila lucrare științifico-filatelică a D-lui Tebeica, tipărită în editura Meridiane din București, în anul 1962, sub titlul "Primele Mărci Poștale Românești 1858-1865".

Valorile care compuneau această emisiune erau de 3 Parale, 6 Parale, și 30 Parale, în culorile steagului național muntean: roșu, galben și albastru și corespundeau respectiv taxelor poștale pentru, imprimate, scrisori simple locale și ultima pentru interiorul Țării.

Imprimarea lor a fost făcută, după cum relatează Di Val, Tebeica "cu aceeași mașină și după același procedeu, ca și la valorile din emisiunea anterioară, adică la presă manuală și în coli de 32 de bucăți, câte opt în patru rânduri, astfel că mărcile din rândurile 2 și 3 formează același tip de *tête-beche* -uri" adică opt perechi de timbre așezate "cap în cap" și numite în filatelia Tête-Bêche.

Desenul reprezintă, prin reproducerea elementelor esențiale din stemele celor două Principate — vulturul Munteniei și zimbriul Moldovei — "năzuința sferbinte a poporului Român pentru neahtarnare și independență, puternic manifestată, de altfel, cu revoluționarul act al unirii, sub un singur domnitor, contrar prevederilor convențiunii de la Paris".

Românii Liberi nu puteau lăsa neamintit, acest pas important din Istoria României moderne, baza creării la 1919 a României Mari, în frontierele Daciei străbune, adică dela Nistru până în lunca Tisei și din munții Maramureșului până la Dunăre. La 1 Iunie 1962 au lansat o emisiune de trei valori a 75 de bani fiecare, în culoriile: maron pentru reproducerea în galben portocaliu a timbrului de 3 Parale, verde, pentru reproducerea în roșu cărămiziu a timbrului de 6 Parale, portocaliu, pentru reproducerea în albastru a timbrului de 30 Parale. Aceste culori în care apăreau cuvintele - ROMANIA - POSTA - CENTENARUL TIMBRULUI POSTAL AL PRINCIPATELOR UNITE - 1862 MAI 1962, valoarea de 75 și un chenar românesc în părțile laterale, constituie un cadru al timbrului din emisiunea primitivă din anul 1862, reproduse identic și care prezentau-vulturnul Munteniei. Zimbru Moldovei, cornul postal, cuvintele FRANCO SCRISOREI și valoarea de 3 par.6 par sau 30 par. Așezarea în coală este aceeași cu cea din 1862, adică patru rânduri de 8 timbre, rândurile doi și trei cu timbre așezate "cap în cap" formând cele 8 perechi de timbre *tête-bêche*.

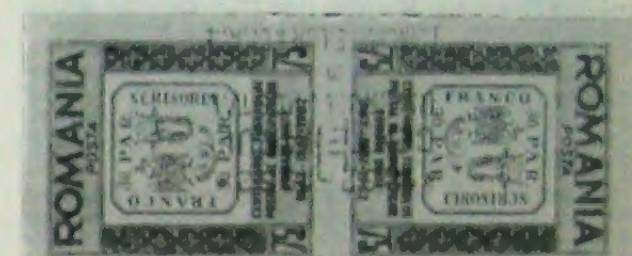
S'a gravat deasemeni o ştampilă specială pentru ziua emisiunii pe care apare textul: 1862-1962 CENTENARUL TIMBRULUI POSTAL AL PRINCIPATELOR ROMANE UNITE - MADRID 1 Iunie 1962, precum şi un pile filatelic

Vasile Posteuca

povara marilor răscruci de drum. Procesul de pro și contra chinula până la ultima analiză. Evoluția acestei frământări am aflat-o dela prietenul meu Ciuntu, care l-a dăruit, cu dragostea și înțelegerea de care numai el este capabil, Numa! prin tenurul său sufletesc sădit în DRUM mai fârnăsesem în contact personal. La citirea testamentului lasat fraților de luptă și suferință am simțit că un suflet mare a luat drumul veșnielei, s'a pornit la un "DRUM", de unde nu mai este întoarcere." Intre camarazi a lasat unul din acele goluri, ce nu se mai pot umplea cu alt Posteuca. Doar că disparitiile umane de natura lui dă prietenilor rămași în viață impulsive la fapte, ce nu se pot cântări pe balanța existențelor efemere. În sensul acesta prezenta lui între noi este garantată. Iată o moarte ce obligă la viață, la luptă, la jertfa, la creație!

Västerås, la 21 Ianuarie 1974

În acest scop, pe care se reproduce același text și timbrul primitiv de 30 Parale, dedesubtul cărui apare, în limba engleză, apelul Românilor Liberi, **LIBERTATE ROMÂNIEI**.

Această emisiune constituie încă un succes filatelic al patriotiei al Românilor Liberi, deoarece a obligat "Republica Populară Română" — în acea vreme — să nu treacă sub tăcere, cum a avut intenția, acest moment transcendental din istoria neamului românesc, și să emită unei luni mai târziu decât data evenimentului, adică abia la 15 Noiembrie 1962, un timbru de poșta aeriană în pereche cu o vigneta de suprataxă în favoarea Asociației Filateliștilor din "Republi-

ca Populă Română", timbru care mistifică realitatea istorică și filatelică prin textul care îl încadrează: "CENTENARUL MARII POSTALE ROMINESTI - EMISIUNEA III-a", nefăcând nici o mențiune că era vorba de prima emisiune de timbre poștale a Principatelor Unite-România, istoric-temelia României Mari de mai târziu.

Au reprodus numai pe vigneta Asociației Filateliștilor, un fragment de scrisoare francată cu timbrul de 30 parale din emisiunea Principatelor Unite, pe care apar elementele bazei ale Stemelor celor două Principate — **VULTURUL MUNTENIEI ȘI ZIMBRUL MOLDOVEI** — împreună — simbolizând Unirea, reducând însă posibilitățile de descifrare a comemorării, la un număr infim de inițiali în filatelia românească, atât local, cât și internațional.

Centenarul Umbrelor poștale, constituie astăzi o temă specială, de mare prestigiu în cadrul Filateliilor mondiale, dovadă zecile de expoziții internaționale care au avut loc cu acest subiect dela 1940 până azi și numai datorită Românilor Liberi, această efemeridă importantă în viața Neamului Românesc, a putut fi reactualizată și cunoscută în toată lumea.

Mii de serii din vignetele lor și din plicurile ștampilei de primă și a emisiunei, s'au răspândit pe tot globul, ca un mesaj de protest adresat lumii libere europene care la 1869 a înțeles și sprijinit realizarea marelui ideal național al Poporului Român, pentruca un secol mai târziu să-l abandoneze și să participe la vânzarea și desprinderea unei părți din teritoriul lui național.

Sigur că liderii comuniști de atunci nu vroiau să-și gândească titorii dela Moscova, știut fiind că unirea Principatelor Române, s'a făcut contra voinței Rusiei, care a protestat energic pe lângă marile puteri apusene și Turcia, amenințând cu ocuparea militară a noului Principat. Nes- trămutata dorință de a se uni a Românilor și patriotismul oamenilor politici din cele două Principate, sprijinite de viziunea europeană a lui Napoleon al III-lea, au definitivat actul dela 24 Ianuarie 1859.

Timbrul emis de "R. P. Romîna", pe care-l reproducem mai jos, este de culoare albastră și cu o valoare poștală de 55 Bani. Urât și nesemnificativ, dacă n'ar fi completat de vigneta Asociației Filateliștilor din "R. P. Romina", cu suprataxă de 45 bani în favoarea ei și care e în mai multe culori: roșu cărămiziu, un colț gălbui al fragmentului de scrisoare și albastru timbrului de 30 de parale reproduc, probabil discretă aluzie la tricolorul național-roșu, galben și albastru. Pe fondul albastru al timbrului poștal apar în negru siluetele unui poștalion și a trei "surugii", vizitii la caruțelor poștale din acea epocă în costumele tipice profesiei lor. Dedesubt cornul poștal în mînerul căruia apare data comemorării 15 Noiembrie 1962. Acest timbru, din motive pe care nu le cunoaștem, a fost supratipărit în anul următor cu un text romboidal: CONFERINȚA PE TARA-BUCUREȘTI 30 MARTIE 1963 — A. F. R. — (Asociația Filateliștilor din "R. P. ROMINA").

**CENTENARUL PRIMEI CONFERINTE POSTALE
INTERNATIONALE PARIS 8 Mai-11 Iunie 1963**

Trecuseră 23 de ani dela introducerea în Anglia, în anul 1840, de către Sir Rowland Hill, a sistemului de plata taxelor pentru transportul corespondenței, prin timbre speciale, emise cu contravaloarea fiecărui serviciu prestat.

Majoritatea statelor din centrul și vestul Europei, pre-

cum și Statele Unite ale Americii, îl adoptaseră și-l aplicau, astfel că s'a simțit nevoia convocării unei conferințe internaționale, care să coordoneze serviciul, reglementând în același timp, traficul poștal, tarifele și sistemul lichidărilor între diversele administrații.

Între 8 Mai-11 Iunie 1863, această conferință s'a celebrat la Paris, participând toate administrațiile poștale statale, care introduseseră timbrul poștal.

Principatele Române Unite, n'au participat direct din cauza preocupărilor interne, urmare a actului Unirii, deși introduseseră sistemul în Moldova încă din anul 1958. Se pare că au fost reprezentate de Austria, care în baza capitulațiilor turcești, avea (împreună cu FRANTA, RUSIA ȘI GRECIA), un fel de monopol al serviciului de poștă cu străinătatea (fărlie, vecine sau de trecere), fiind dintre toate cel mai bine organizat și activ.

Aceasta absență a fost suplinită din plin, prin participa-
rea activă, unsprezece ani mai târziu, la constituirea Uni-
unii Poștale dela Berna, România, fiind unul din cele 22 de
State care au semnat tratatul de creare al Uniunii Poștale
Universale.

La începutul lui Iunie 1863, împlinindu-se centenarul acestei prime conferințe poștale internaționale la Paris în anul 1863, Românii Liberi au decis să amintească evenimentul.

La 3 Iunie 1963 a fost emisă o vignetă poștală nedintăată cu valoare de 50 de bani și o colită filatelică, reproducând aceeaș vignetă, în valoare de 1 Leu.

Desenul ales a fost cel al timbrului poștal de trei bani al Regatului România, emis în iulie 1903, cu prilejul inaugurării palatului poștei din București, care reprezenta un han de poștă depe vremuri și o căruță poștală cu patru cai, în plină goană.

Emisiune foarte cunoscută în filatelia românească sub denumirea de "călușei".

In colțul din stânga sus se reproduce timbrul în vigoare în Principatele Române Unite la data conferinței, adică valoarea de 30 Parale abastriu, din prima emisiune de timbre a Principatelor Unite.

MUNCITORIMEA SI COMUNISMUL

de Crisu AXENTE

[illegible]

exclusiv, pentru că în societatea modernă construită pe sistemul organic al distribuției muncii, fiecare munca constituie un element, o particulă, perfect încadrată în complexul general al muncii. Munca este însă orice activitate care presupune un efort și care este orientată spre o realizare și deci atribuirea calității de muncitor, cu drept de exclusivitate, uneia sau alteia dintre categorii, constituie un abuz fiindcă este arbitrară, nesprăjindu-se pe nicio realitate. Revem în însă la binomul artificial: "muncitorime"- "comunism". Una din categoriile de muncitori însă în exclusivitate de marxisti cu acest atribut a fost, teoretic numai, făcută comunitar beneficiară a întregului patrimoniu național. Pentru o cât mai echitabilă dismutare a acestui patrimoniu s'a suprimat, paradoxal, proprietatea privată, societatea comunistă modernă cuprinzând acum, spre deosebire de societatea abolită, următoarele categorii de cetățeni: "muncitorimea comunistă" fără patrimoniul propriu și cu un singur drept: acela de a munci cât, cum, unde și când decid alții; foștii muncitori care n'au fost unși cu acest atribut și care n'au niciun patrimoniu și niciun drept decât acela de a muri pe cont propriu sau cu ajutorul statului și — în fine — șefii comunisti, tătuți, mamuși sau alte spurecăciuni care, desi "comuniști", dismută practic de întregul patrimoniu (inclusiv cel fost privat al poporului muncitor), în folos propriu. Halai justitie comunistă. Iar "muncitorimea comunistă", mai obidită și mai exploatată ca oricând, își duce, cu mocnita revoltă, calvarul. Dar pentru câtă vreme? Din Cehoslovacia ne sosesc acum știri asupra grevelor recente dela usinele Bata și din alte 5-6 mari centre industriale. În Polonia au fost de curând înăbușite în sânge câteva mari manifestații muncitorești. În România, acele de sabotaj sunt din ce în ce mai numeroase. *Si sunt făcute de muncitori.* Muncitorimea însă, fără voia ei, "comunistă" de monștrii de la Kremlin, își arată acum colții. Val și amar de acei tătuți care nu se vor ascunde, cât mai este încă timp, în găuri adânci de șarpe.

Crisu AXENTE

Aşa-i spuneam Doamnei Viluca, soția Comandantului, noi cei ce eram mai des în casa ei: Doamna noastră.

Intr'adevăr, oricine dintre camarazi îi păsea pragul, îi simțea privirea ei caldă și ocrotitoare. Deși fusese a doua doamnă a țării, în timpul guvernării legionare, nu se sfia să servească pe oricine: să aducă un ceai la căpătâiul unui bolnav, să facă de mâncare legionarilor și să le spele rufe. În marea casă din Jorge Juan 183, unde a stat între anii 1951-1961, era, așa zicând, mereu la datorie. Îngrijea toată casa, mătura curtea și uda grădina, se ducea la piață și apoi ceasuri întregi veghea în bucătărie, la pregătirea bucatelor. Nu numai pentru ea și soțul ei, ci pentru legionarii cari locuiau în aceeași casă. Angajarea unei servitoare era un lux pe care nu și-l putea permite.

Si această treabă istovitoare a dus-o ani și ani de zile, cu rari momente de liniște sau bucurie. Niciodată nu s'a plâns de soarta ei. Dimpotrivă, avea sentimentul că servește la ceva, că susținând această casă, susține un punct de sprijin al Legiunii și participă la o bătălie. Pe munca ei de roabă, pe brațele ei, pe truda ei zilnică de un deceniu, s'au clădit atâtea și atâtea acțiuni legionare.

Dar în timp ce noi ne vedeam de drumul nostru, încrușând spada cu dușmanii, adeseori uitam de acel trup plâpând care se consuma în tăcere pentru a nu se pierde punctul de sprijin al Legiunii la Madrid. Un destin greu se cernea peste "Doamna noastră", pe care nu l-a putut împledeca nici Comandantul, absorbit cum era de grijile mișcării. Dar nici Doamna Viluca n'a încercat vreodată să se sustragă dela poverile ce-o copleșeau. Schiopătând, în ultimul timp, își împlinea cu aceeași religiozitate și constanță treburile casei. Avea senzația că dacă ar părăsi această casă, s'ar prăbuși o lume. Cu lacrimi amare s'a despărțit, în 1962, de casa din Jorge Juan și de cei ce rămăneau orfani în urma ei. Boala isbucnise cu putere și reclama o nouă îngrijire și noi condiții de viață.

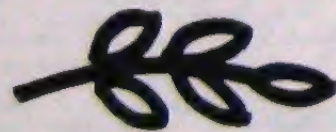
În lungul ei calvar, singura ei mângâiere era să audă vești din lumea legionară și să întindă mâna acelor cari o vizitau. Deși ea suferea cumplit, se risipea în sfaturi de îngrijire a sănătății altora și plângea amar când moartea secera pe vreunul din mijlocul nostru. Cu trei zile înainte de a muri, a chemat Madrid-ul la telefon pentru a întreba cum mă simt, după greaua răceală ce mă încercase.

Ca soția Meșterului Manole, s'a zidit singură în edificiul legionar. Puțin câte puțin, în decurs de 12 ani, i s'au paralizat mișcările, până ce inima a încetat să-i bată în ziua de 13 Aprilie 1974.

Acum doarme într'un cimitir pe Malul Mării Mediterane, cu fața spre Soare-Răsare, spre țara de unde a plecat acum 30 de ani, în așteptarea momentului când după alungarea hoardelor barbare, va putea să se întoarcă în pământul patriei.

Gheorghe COSTEA

Reprodus din "Tara și Exiliu":
Anne X, N° 5/6, Aprilie 1974.

ECOURI

REZOLUTIE

Adoptată cu unanimitate de către Congresul Episcopiei Ortodoxe Române din America în sesiunea din 6 Iulie 1974. Având în vedere că de mai mulți ani încoace se observă o campanie de defăimare îndreptată împotriva Episcopului nostru, Valerian Trifa;

Considerând și faptul că în ultima vreme această campanie s'a intensificat și este bine diriguată;

Având în vedere că acuzații neîntemeiate au apărut recent în presă și televiziune, cu intenția precisă ca, prin înșinuare, să se creieze în jurul Prea Sfinției Sale o atmosferă de vinovăție, fără alt motiv decât acela de a tulbura bunul mers al Episcopiei noastre;

Am reprodus din Tara și Exiliu, rândurile închinete de domnul Gheorghe Costea, amintirei Doamnei Elvira — Viluca — Sima, pentru că ele cuprind fidel sentimentul de adâncă durere încercată de toți legionarii la aflarea vești morții ei.

Ca atâtea suflete de elită, Doamna Elvira Sima ne-a părăsit și ea.

S'a stins departe de Tară, cu mahnirea că n'a mai putut îmbrățișa, cu vederea măcar, o ultimă dată Tara Moților și Munții Apuseni, în văile cărora își forjase dragostea de Neam și exemplara putere de abnegație și sacrificiu, cu care a stat mereu pe baricada exilului, îmbrăbătându-ne în lupta noastră contra nedreptăților dela Yalta.

Dela București la Viena, la Bad Ausee, la Badgastein, la Paris, la Madrid, la Barcelona, urmând peregrinările legionarilor în exil, a fost exemplu de demnitate, putere de sacrificiu și bunătate.

Am văzut-o două lerni de-a rândul, înfruntând la Badgastein intemperiiile climii tiroleze, lapovița, fohn-ul sau zăpada de dol metril, cărând cu rucksacul în spate pachetele destinate a alina suferințele legionarilor închii în lagărul Glashenbach de lângă Salzburg... și mai târziu resemnarea cu care a primit nerecunoștința beneficiarilor.

Nu oboseala zilnică, în procurarea alimentelor necesare acestor pachete, era valetul ei, ci amărăciunea că nu găsea mai nimic, în acea văgăună, parcă uitată de Dumnezeu, în acele vremuri.

O privire prietenească și un surâs plin de înțelegere, te primeau la trecerea pragului în casa ei.

Puținul ce-l avea, nu știa cum să-l prepare mai bine, să-l transforme în pâinea Maicii Domnului, care să te sature de bunătăți și să-ți răsplătească ostenețele în slujba Neamului și a Legiunii.

A trăit intens toate dramele Legionare, sub toate prigoanele, carliste, antonesciene, naziste... legionare... și toate loviturile mișelești abătute asupra Mișcării.

Nu s'a clintit niciodată din neștiutătățile ei credință în dreptatea luptei noastre și în biruința finală a Arhanghelului, asupra diavoleștelor născociri puse obstacol în calea trudei legionare, fiindu-ne exemplu tuturor.

De mic copil și-a manifestat atașamentul pentru cauza Neamului Românesc și amintirea următorului fapt, pe care ni-l povestea cu zâmbetul angelic care-i lumina fața, ori-decâteori vorbea de "Tara noastră", vă dovedește suficient dărzănia Moțescă și caracterul acestui trup firav de femeie.

Fiind în clasele primare și prima pe clasă la școala ungurească unde era obligată să-și urmeze studiile, neexistând școli românești în acea vreme pe acele meleaguri, a fost aleasă să declame la serbarea de sfârșit de an, având în mână drapelul unguresc, poezia "Acesta e drapelul meu".

Calm, s'a urcat pe scena improvizată în acest scop și când profesoara i-a făcut semnul să înceapă să recite versurile ungurești, a asvârlit drapelul strigând cu glas tare "acesta nu-i drapelul meu", fugind apoi în hohote de plin în brațele părinților care asistau la serbare.

Tricolorul românesc i-a fost de mic copil în inimă.

L'a iubit din răpunerii până la sfârșitul zilelor ei și a știut să-l mențină fălăind în inimile noastre de legionari și de români, lasându-ne ca testament, să-l ducem biruitor pe plaiurile noastre strămoșești, odată cu rămășițele ei pământești.

Ea se adăugă sirului de martiri legionari pentru o "România frumoașă ca soarele sfânt de pe cer".

Elvira Sima!

Prezent!

Tralan POPESCU.

Având în vedere că atât Congresul de față cât și cele anterioare au fost încunoștințate și pe deplin informate despre activitățile Episcopului nostru, înainte și după alegerea lui ca Episcop al Bisericii Ortodoxe Române din America;

Ca urmare se hătărăște că acest Congres, compus din tot clerul și delegații parohiilor ortodoxe române din Statele Unite și Canada, întrunit în sesiune la Grass Lake, Jackson, Michigan, pe ziua de 6 Iulie, 1974, conștient fiind de răspunderea asumată față de diocesa și parohii, își exprimă "în corpore" indignarea, și protestează împotriva tratamentului nedrept aplicat unui Prelat al Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe din America, care cuprinde milioane de Americani mărturisind Credința Creștină Ortodoxă și care,

împreună cu noi, condamnă asemenea metode ne-americane calculate să defăimeze și să distrugă bunul nume al unui conducător spiritual, a cărui ținută morală ca păstor a fost întotdeauna, și continuă să fie ireproșabilă.

În continuare, acest Congres, în numele tuturor credincioșilor parohiilor noastre, reînnoiește declarația sa de loialitate și total sprijin față de Părintele nostru spiritual, Prea Sfinția Sa Arhiepiscopul Valerian D. Trifa.

Această rezoluție a fost adoptată unanim, în Grass Lake, Michigan, în timpul Congresului Episcopiei Ortodoxe Române din America și face parte din Procesul Verbal al desbaterilor acestui Congres.

NOI METODE DE PRESIUNE

VEAM impresia că metodele de intrigă, calomnie și înșinuare ale regimului comunist din București ne erau toate cunoscute. Ne-am înșelat!

Intr'un articol din CARPATII, colegul Serafim Bratocea a scos în evidență metoda diabolică inaugurată în țară pentru a pune la discreția rășbenării comuniste orice individ ce nu-i pe placul regimului. În viitor, ne putem aștepta la orice abuz și crimă din partea guvernului. Până acuma omul adus cu forța în fața instanțelor, mai putea face dovada că'n ziua cu pricina fusese bol-

nav, la Canal sau la Alud, că probele aduse în sarcina lui erau aceleași ca la primul sau al doilea proces, că nu l-au cunoscut niciodată în orașul amintit, etc. Iar dacă întâlnea un judecător cu mila lui Dumnezeu, se putea alege cu minimum de pedeapsă. Cu sistemul introdus în ultima vreme nu mai există scăpare. Oricine, oriunde și oricând poate fi arestat, judecat, condamnat...

Cu noi, cei din exil, nu pot însă proceda în același fel. Din fericire, nu ne găsim la discreția lor, nu ne pot trage la răspundere pentru actele și faptele noastre și mai ales, nu ne pot înșingheba curse perfide sau procese bazate pe o publică primărită prin poșta. Dar oare, suntem noi mai la adăpost de ura și metodele comuniste prin simplul fapt că ne găsim departe de autoritatea binevoitoare a celor din Tară?

Dintr'un anumit punct de vedere, da. Nu cădem direct sub amenințarea mișcării. Suntem în afara oricărei jurisdicții comuniste și-a oricărei încercări de influență directă. Suntem Avem libertatea conștiinței, demnității și apărării. Suntem sub protecția unor legi omenești, ce ne garantează secretul corespondenței, inviolabilitatea domiciliului și libertatea opiniei. Suntem în lumea liberă a Occidentului și asta e cea mai mare garanție.

Nu mai că, asemenea zăgazuri nu-s pe placul celor dela București, care nu mai știu cum să procedese pentru a anihila lupta noastră contra tiraniei roșii. Și dau perfect de bine seama că toți acești Români exilați, dar profund patrioți și anti-comuniști, constituiesc în același timp un zid de rezistență, o speranță pentru sclavii din Tară și un imens front de martori în fața istoriei și-a lumii libere. Cu ei, într'adevăr, nu-i vorba de vreo revoluție, sabotaj sau el, rezistență pasivă, dar prezența lor vie, activă, în mijlocul unei lumi deja sătulă de sloganele comuniste, constituie o primădie permanentă pentru sistemul bastard pe care-l servesc în Tară. Teama de aderare, pe care o pot ascunde în România prin acte de teroare, prin crime nebănuite de mintea occidentală, prin abjecte arestări și condamnări, în țările libere cu greu pot găsi mijloace radicale apte să dea aceleleași rezultate.

Si atunci, miștile lor bolnave s'au frământat să găsească totuși o "paradă" care să le dea măcar impresia unei învălurii a exilului și anemica convingere de a-i putea neutraliza. Si-au recurs, sau mai bine zis, recurs în acest moment, la armele cele mai vechi și mai mișelnice ale omenirii: calomnia și compromiterea. Au speranța că acțiunea lor va putea lăsa o urmă de suspiciune, care să îngrădească pe exilați sau să-i înfrice, tăindu-le elanul combativ.

Cunoaștem două cazuri tipice, care, multiplicat prin o sută (cei puțin) pentru fiecare, constituiesc armele de capetenie ale agenților comuniști din străinătate:

1. Un prieten legionar dela Paris, mi-a arătat un plic (gol în interior), expediat anonim (bine'nțeles!) pe adresa lui și care purta în litere groase, subliniate sub numele lui, mențiunea "HITLERIST". Iar pe dosul plicului, scris cîteș în frantuzește "Correspondent al Mișcării Legionare — Garda de Fier, activitate nazistă în afara frontierelor".

Procedul e joșnic, lipsit de demnitate și de curaj. În cel mai fericit (!!!) caz, e copilăresc. Nu cu astfel de procedee se poate combate un membru al Mișcării Legionare sau oricare alt exilat conștient de răspunderea sa. Ce-au putut urmări politrucii care-au recurs la acest mijloc? Să-i înșinosească pe legionarii vizati? Să-i dea un avertisment? Să atragă atenția Francezilor din localitatea unde locuiește asupra faptului că au un concetățean... hitlerist? Să-i spună indirect "Te avem la ochi"?!

Copilării, alureii, tîmpenii! Au dat cu băta'n baia. Conștientul susumitului legionar îi cunoșe opinii politice și mai mult, știu care-i diferența între un legionar și un nazist. Deci, degeaba s'au mai ostenit. Cât pentru celelalte posibilități — groaza, avertisment, etc. — oare au întâlnit acești politrucii vreun legionar care să se teamă de ceva? Cu astfel de matrapasilăcuri vor ei să-i facă să tremure și să-și piardă somnul? Tot ce-au reușit (după spusele celui vizat) e să-i îndărjească și mai mult împotriva unui sistem ce întrebunțează astfel de procedee. În plus i-au argumentat noi pentru a-i combate fața de cei ce se îndoiesc încă.

Vor fi poate și unii Români care s'o bage pe mănecă la primirea unei astfel de țidule anonime. Dar aceștia nu contează pentru lupta exilului. Ei sunt pleava pe care o apușberă orice adiere de vînt. Nu mai vorbesc de vijeli, la care nu vor ajunge niciodată să ia parte. Nu tot același lucru e cu exilații luptători (legionari și nelegionari) care formează împreună stîncă nesdruclată a speranței românești. Aceștia și-au luat o răspundere pe care o vor duce la capăt cu orice sacrificii. Să nu se îndolască o clipă curagioșii trimițători de epistole anonime.

2. Al doilea caz e de altă natură, dar nu mai puțin semnificativ. Ișbește cu mai multă subtilitate, căutând să compromită pe Români indirect, printr'o tangentă destul de dibacă. Cu atât mai mult cu cât consecințele nu sunt imediate și omul neprevenit poate da din umeri și svârli la coș dovada. Iată despre ce-i vorba:

Faimoasa revistă a coexistențialismului intelectual "TRIBUNA ROMÂNIEI", prin mijlocirea căreia guvernul dela București încearcă să captureze intelectualitatea română din exil, este expediată GRATUIT la toți cei cărora serviciile de informații ale Ambasadelor RSR le-au aflat adresele. Nimic de zis! Cred ei că prin cuprinsul acestei reviste vor putea înmăna cerbicia și ostilitatea exilului, să le fie de bine. Nu ne opunem! Au și ei dreptul să-și facă câteva iluzii asupra posibilităților de convingere ce le stau la îndemână. Îi asigurăm însă că majoritatea celor ce o primesc, trece peste pagini un ochi sceptic și desguștat. Numai calitatea hărții (ca sa impresioneze pe burghezii) diferă de revistele așa zise literare din Tară (SAPTAMINA - CONTEMPORANUL, etc.). Restul e scris pe acrisă tipic, în continuu și formă.

Dar nu asta-i problema. În momentul de față s'a trecut la o nouă fază a ofensivei de sfărîmarea a exilului, la /asa compromiterii, capabilă de a produce cu timpul suspiciuni și neînțelegeri între exilați. Și pericolul e cu atât mai mare cu cât metoda pare neînsemnată. Dar bomba e pregătită cu explozie întîrziată, adică, cum ar spune Românul "cînd te-e lumea mai dragă".

O serie dintre acești contemplați grațios cu sus numita revistă de propagandă a regimului, care n'au cerut-o în mod special și n'au subscris niciodată vreun abonament, au primit prin poșta (pe hîrtie cu frunză imprimată) și mulțumire (din București) confirmarea primirii și mulțumirii pentru ACHITAREA ABONAMENTULUI LA REVISTA TRIBUNA ROMÂNIEI.

La prima vedere, acest procedeu poate părea o copilărie, nedemnă de atenția celui "onorat" și mult mai puțin de un protest deschis. În genere, omul își va aice "asta-i treaba lor; mie prea puțin mi-e pas" și va arunca scrisoarea la gună. Numai că, în minia celor ce l'au dus în aplicare, procedul are un rost. Și e vorba de un rost foarte bine calculat: din moment ce omul n'a negat scrisoarea se poate presupune că e de acord cu ea. Acord tacit, dar nu mai

ECOURI

puțin eficace pentru scopul urmarit de strategii dela București.

În numerele viitoare ale revistei vor începe să apară listele celor ce SI-AU PLATIT ABONAMENTUL PE ANUL ÎN CURS. Si astfel, exilul românesc va lua cunoștință că un numar respectabil de exilați, considerați ca anti-comuniști și luptători patrioți, susțin cu abonamentul anual plătit la timp apariția unei reviste comuniste, scoasă în mod special pentru a distruge coeziunea exilului.

Consecințele sunt ușor de întrevăzut. Chiar dacă "nu-ți vine să crezi" o bănuială nedefinită va pluti asupra acestor "abonați". Vor izbucni neînțelegeri, chiar certuri. Si până să se lămurească lumea asupra adevăratei situații, va domni haosul și neputința exilului. Virusul bănuellilor va fi suficient pentru a compromite o seamă de elemente active ale exilului și a desorganiza orice acțiune cu adevărat eficace.

Metodele de atac ale comunismului sunt totdeauna perfide, chiar când au aierul de a fi proteste. A le trata cu usurința sau indiferență înseamnă a ne comporta exact așa cum vor cei care trag itele din hrubele marxiste. E o datorie și un mijloc de apărare de a da în vileag fără întârziere orice atitudine, orice procedeu ce ni se pare suspect și primejdios pentru lupta ce ducem în străinătate. Chiar dacă ni se pare absurd. Mai ales dacă ni se pare absurd. Să nu uităm că sistemul ce chinuște neamul urmărește distrugerea oricărei opoziții capabile, eficace, și pentru ajungerea scopului nu se dă în lături dela nimic.

Să fim vigilenți și neînfricați! De atitudinea noastră neînduplecată atârână tot destinul acesui exil.

Sever MANUCEANU

SCRISOARE DIN PARIS

Acum câteva zile, am primit din Paris, scrisoarea pe care o reproducem mai jos, fără nici un comentariu.

«Domnule Traian Popescu,

«Sunt unul din cei peste 60.000 de români din afara Tării, cari trăim pe meleagurile streinătății risipiți în toate părțile lumii, încercând să menținem protestatar de aproape 30 de ani o poziție națională și democratică în contra Regimului impus Tării și care indirect este menținut în continuare, datorită acelorasi circumstanțe.

«Recent am cetit cu satisfacție în ultimul număr al Revistei CARPATII (No. 20/21 - Anul XX), ce apare la Madrid și al cărui redactor sunteți, articolul "PROCONSULUL", care ilustrează în mod destul de succint, dar suficient pentru a înscrie și pecetui în cronica de azi și de mâine a Exilului românesc, imaginea "personagiului" în chestiune, precum și tribulațiile confuzioniste ale acestuia.

«În legătură cu acest articol, îmi permit totuși o sugerență, care o cred utilă, pentru a se putea da astfel un exemplu major împotriva altor eventuale imposturi, aduse conștiinței naționale și marelui masse de exilați, ce se

trudește cu onestitate să mențină poziția istorică, ce reprezintă.

«Pentru ce nu inițiați și nu realizați în cadrul Editurii ce conduceți, tot dumneavoastră și sub autoritatea căreia au apărut până acuma interesante și meritoase lucrări, o monografie a "preopinentului", care având aspectul în același timp a unor "Contra-Memorii", ar forma un răspuns clarificator și o punere la punct față de recenta căznea auto-biografică, a acestuia, întocmită cu ajutorul scribilor din Tară și natural, apărută tot acolo.

«Această lucrare s'ar putea realiza fără mari eforturi prin colaborarea și mărturiile tuturor celor cari de 30 de ani încoace, au cunoscut în de aproape activitatea, agitațiile și comportamentul sub toate aspectele și pe tot parcursul a acestui erou de ficțiune, care necesită din motive de salubritate socială, să fie așezat odată pentru totdeauna, la locul lui cuvenit, în insectarul acelor cari nu au un domiciliu moral bine stabilit.

«Al dumneavoastră stimător,

Octav CANDEA.»

Găsind propunerea interesantă din toate punctele de vedere, vom reflecta asupra momentului realizării ei.

REDACTIA

REDACTIONALE

VIGNETE POSTALE ROMANIA LIBERA

Colecția completă de 183 timbre și colițe filatelice, ale celor 56 de emisiuni imprimate, pot fi cerute la Redactia Revistei.

Prețul global — redus special — 75 \$ USA
Pot fi cerute și-separat, pe teme filatelice:

Tema EUROPA	35 \$ USA
Tema CRACIUN.	25 \$ USA
Commemorative	15 \$ USA

Cererea și costul în money order, sau cec, pe numele Traian Popescu, pot fi trimise la
Apartado de Correos Nr. 9283. Madrid - España
Sau: Calle Villanueva, 43, 4.º dcha. Madrid-1 España

CARPATII

EDITURA CARPATII ANUNTA

REVISTA CULTURALA SI DE
ACTIUNE ROMANEASCA IN EXIL
APARE LUNAR
SUB ÎNGRIJIREA UNUI COMITET
DE REDACTIE

★
Redacția și Administrația:
Calle Villanueva, 43 - Telef. 402 11 01
MADRID (Espana)
Correspondenta:
Apartado 9.283 - Madrid (Espana)

★
Abonamente:
Anual 20 \$ USA
De susținere 40 \$ USA
Expedierea Avion plus. 5 \$ USA

ISTORIA LITERATURII ROMANE, de D. Murărașu (dela Titu Maiorescu-Lucian Blaga), 230 pags.	4 \$ USA
NATIONALISMUL LUI EMINESCU, de D. Murărașu	5 \$ USA
DACIA, de V. Părvan	3 \$ USA
ISTORIA PARTIDELOR NATIONAL, TARANIST SI NATIONAL TARANIST, de Pamfil Seicaru. Vol. I și II	10 \$ USA
ISTORIA POLITICA SI MILITARA A RASBOIULUI ROMANIEI CONTRA RUSIEI SOVIETICE, de General Platon Chirnoaga ...	6 \$ USA
KARL MARX: INSEMNAI DESPRE ROMANI. Texte inedite cu comentariu de Pamfil Seicaru	6 \$ USA
STEFAN CEL MARE, DOMN AL MOLDOVEI, de Prof. Alex Boldur. ...	6 \$ USA
ISTORIA DACIEI SI CONTINUITATEA DACO-ROMANA, de General Platon Chirnoaga	6 \$ USA
CONSTRUCTII PE NISIP, de Pamfil Seicaru	2 \$ USA
LE NID, UNITE DE RASE DU MOUVEMENT LEGIONNAIRE, par Faust Bradesco	5 \$ USA